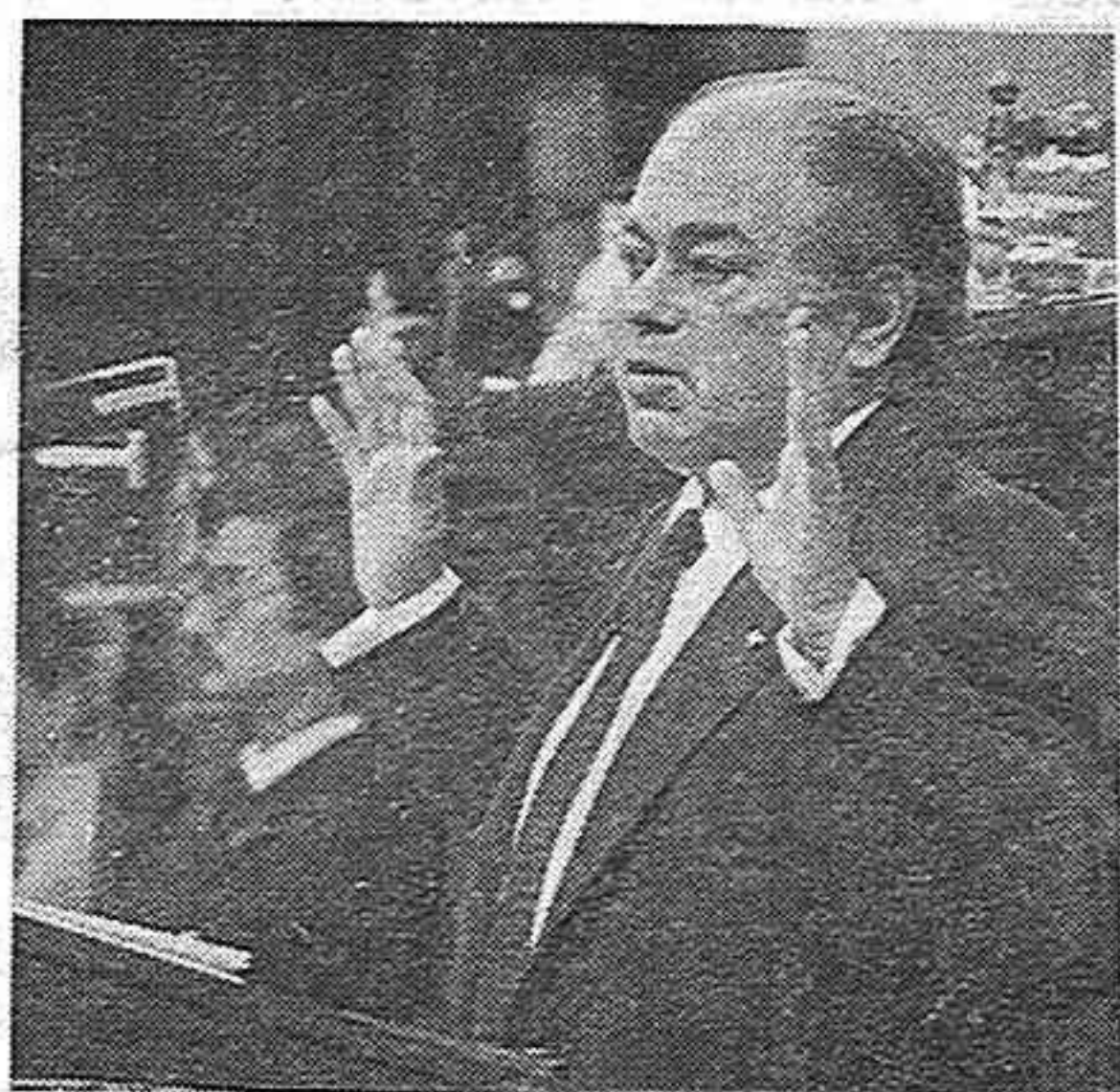


EDITORIAL



Transparència

La presentació per part del Ministeri Fiscal de la querrela contra vint-i-cinc ex-dirigents de la Banca Catalana, entre ells Jordi Pujol, President de la Generalitat, ha estat un fet de gran repercussió política i institucional emmarcat pels errors del govern del PSOE i per la voluntat d'aprofitament instrumental de CiU.

En aquest context, a partir de la presentació de la querrela s'ha creat una dinàmica que intenta bipolaritzar l'estat d'opinió en una falsa opció, ja sigui a favor de Catalunya, representada per Jordi Pujol i, per tant, per la dreta nacionalista, ja sigui al costat del govern del PSOE, com a renúncia de la catalanitat de les esquerres i com a representant de l'enemic exterior de Catalunya.

Aquest missatge de simplificació ha pres cos en amplis sectors de l'opinió pública catalana i ha promogut adhesions incondicionals d'organitzacions i personalitats, oblidant el fons de la qüestió.

Sortir d'aquesta situació a favor de l'autogovern de Catalunya i de la consolidació de l'Espanya de les autonomies exigeix un tractament rigorós del tema i una total transparència.

Cal recordar aquí que, al marge de l'oportunitat o no del moment en què s'ha presentat la querrela, la causa de fons és un tema de la

(passa a la pàg. 2)



Foto: Pérez Molinos

IMPRESSIONANT MADRID PER LA PAU

«SALVEM EL TREN»

El Ripollès pateix una particular crisi social i econòmica. Una crisi que provoca el tancament de les empreses tèxtils, una profunda reconversió en el sector del metall, tot acompanyat d'una pèrdua d'importància del Ripollès en el conjunt de Catalunya.

En el marc d'aquesta crisi, les comunicacions viàries de la comarca no tan sols no han millorat, sinó que la construcció del túnel del Cadí, la manca de compliment de les promeses fetes per la Generalitat sobre les inversions a la carretera N-152 i l'abandó de l'eix pirinenc no fan altra cosa que col·locar la comarca en un veritable cul de sac, i provoquen que qualsevol intent de redreçament sigui més difícil.

A més a més, el possible tancament de la línia fèrria Barcelona-Puigcerdà fóra un greu cop a la comarca i agreujaria una situació ja difícil. En aquest sentit, reclamem el manteniment de la

línia fèrria, la millora del servei i la seva potenciació com a transport de mercaderies. La comarca del Ripollès no és culpable del fet que la manca d'inversions durant molts anys hagi convertit en deficitària una línia que ofereix un servei públic que, com a contrbuents, tenim dret a rebre.

Diferents entitats i institucions ja n'han mostrat la posició contrària a aquesta mesura de la RENFE i del govern central. Tanmateix, a les iniciatives i gestions fetes fins ara des de les instàncies públiques, els ha mancat una veritable iniciativa popular dins d'una campanya «Salvem el tren». En aquest sentit, el PSUC del Ripollès proposa començar a aplegar i recuperar la mobilització de tota la comarca i planteja la necessitat d'establir una forma de coordinació, eina de mobilització i treball unitari.

Aquesta crisi de la nostra comarca ve agreujada, a més a més,

per la manca d'una perspectiva de futur estudiada, estructurada i consensuada que serveixi de pauta per al treball institucional i per incentivar la iniciativa privada.

El PSUC del Ripollès ja va mostrar, durant les passades eleccions, la seva no identificació amb un futur per a la comarca basat únicament en la ramaderia, l'explotació forestal i el turisme; creiem, però, que cal un profund debat comarcal que dibuixi una alternativa global clara i coherent.

Per tot això, el PSUC del Ripollès proposa que el Consell Comarcal de Muntanya, dins de les seves competències i abans d'establir el Pla Comarcal de Muntanya, organitzi unes jornades d'estudi sobre el futur del Ripollès, on participin els ajuntaments, les entitats, els sindicats i les organitzacions empresarials i experts en cada tema.

DOMÈNEC AJENJO
Membre del Consell Comarcal de Muntanya del Ripollès

EDITORIAL

(ve de la portada)

màxima importància davant el qual el PSUC va exigir en el seu moment, en el Parlament català, no sols un aclariment sinó l'afrontament de les tres qüestions que la crisi de la Banca Catalana plantejava: primer, la conservació dels llocs de treball dels seus empleats; segon, la creació d'un sector financer públic, atès que reflotar la Banca Catalana havia costat més de 270.000 milions de pessetes de l'erari públic, i tercer, decantar les responsabilitats dels dirigents de la Banca Catalana davant la greu crisi descoberta.

Cal no oblidar, malgrat els intents de confusió i aprofitament barroerament polític que s'intenta fer davant l'opinió pública, que la Banca Catalana, en lloc de convertir-se en una banca pública comercial, ha estat cedida al Banc de Biscaia pel govern del PSOE, a baix preu i en condicions molt favorables que representen perjudicis per a l'erari públic, malbaratant la possibilitat d'introduir un element en la política financera favorable a la recuperació econòmica i social de Catalunya. Alhora, han perdut el seu lloc de treball cinc-cents empleats del grup de la Banca Catalana. Dels tres objectius que el PSUC va plantejar, resta, gràcies a l'acció del Ministeri Fiscal, la

possibilitat de clarificar qui, i fins on, té responsabilitats en la mala gestió que ha portat a una crisi financera de dimensió tan important que, òbviament, fa legítim pensar en la presència d'activitats tipificades en el Codi Penal.

Des de la profunda i indiscutible catalanitat que caracteritza el PSUC i des de la nostra voluntat d'ajudar a consolidar les institucions d'autogovern de Catalunya, denunciem qualsevol intent de manipular políticament la querella, ja sigui com un absurd contrapès als resultats electorals del 29 d'abril, ja sigui com una manera de reforçar els resultats de CiU portant a confondre la querella amb una ofensa a tot Catalunya, unificant el sentiment nacional català al voltant de Jordi Pujol, indentificant d'una manera inadmissible la persona amb la institució, desqualificant de fet la independència del poder judicial.

Conseqüents amb tot això, cal combatre tant les presumpcions precipitades de culpabilitat com les actituds d'adhesió exculpatòria o de desgreu apriorístic, i defensar un respecte al funcionament de l'administració de justícia, de la qual esperem una ràpida i total clarificació, que avui interessa tots els ciutadans de Catalunya.

SUMARI

ACTUALITAT

Referèndum clar i ara sobre l'OTAN; pàg. 3
Impressionant Madrid per la pau; pàg. 4
El respecte a Pujol i la querella contra la Banca Catalana; pàg. 5

TREBALL I ECONOMIA

Cinquanta mil milions per a acomiadaments; pàg. 6
La mitjana d'increment salarial entorn del 8 per cent; pàg. 6
«La cara amarga del turisme»; pàg. 7

PARLAMENT

Intervenció d'Antoni Gutiérrez Díaz en la investidura de Jordi Pujol; pàgs. 8 a 15

AJUNTAMENTS

Entrevista amb Jordi Conill; pàgs. 16 i 17

EL PARTIT

Ja han sortit els bons de la Festa-84; pàg. 18
S'apropa el 48 aniversari del PSUC; pàg. 18
Una delegació del PC de Cuba, hoste del PSUC; pàg. 19

INTERNACIONAL

Per una península ibèrica lliure d'armes nuclears; pàg. 20

★ ★ ★

Director: Joan Sanjuan.

Redacció, administració i subscripcions: Ciutat 7, Barcelona 2.
Telèfon: (93) 301 05 54.

Correcció, traducció i maquetat: Miquel Vidal.

Fotografia: Pérez Molinos.

Consell de redacció: Jaume Botey, Josep Maria Clariana, Cipriano García, Jordi Guillot, Eduard Jiménez, Alfons Labrador, Gregori López Raimundo, Miquel Núñez i Joan Perdigó.

Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Composició i muntatge: Composició Mecànica Fernández, Comte Borrell 168, Barcelona 15. Telèfon: (93) 254 09 80.

Impressió: GRATESA, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: (93) 788 74 58.

Dipòsit legal: B. 16.948-77.



Els taxistes del PSUC, participants actius en la campanya electoral

REFERÈNDUM CLAR I ARA SOBRE L'OTAN

Gregori López Raimundo, president del PSUC

La concentració a Madrid, el dia 3 de juny, que va concloure els actes programats sota el lema «Primavera per la pau», i que reivindicava en primer terme un referèndum clar i ara sobre la permanència d'Espanya a l'OTAN va constituir un èxit clamorós.

La xifra de mig milió de participants donada pels organitzadors pot ser discutible pel que fa al nombre de manifestants que desfilaren des de Legazpi fins a Neptuno, però queda per sota dels assistents reals si es té present la gent que emplenava les voreres al llarg del recorregut i que aplaudia i corejava amb entusiasme els eslògans que cridaven els manifestants demanant el referèndum promès pel govern, a favor de la sortida d'Espanya de l'OTAN i del desmantellament de les bases dels EUA al nostre territori.

La manifestació va tenir com un tret sense precedents la destacada participació de milers de militants per la pau, andalusos, catalans, aragonesos, asturians i d'altres zones d'Espanya, que hi anaren amb els seus propis distintius a unir-se a l'exigència general del referèndum ara i sense trampes i que contribuïren, especialment els catalans, a donar a la desfilada un caràcter festiu i fraternal d'acord amb els seus objectius pacífics.

Es van equivocar els portaveus socialistes, que qualificaren la manifestació com una manipulació contra el govern. Com van dir amb raó els tres diputats socialistes i altres personalitats del PSOE que participaren en la manifestació, com l'alcalde de Madrid, senyor Tierno Galván, el referèndum i la

sortida de l'OTAN són part del programa del govern, i el president Felipe González —tot i que és ben evident que n'ha canviat la postura i que es proposa mantenir Espanya dins l'OTAN— encara va parlar el mateix dia 3 de fer el referèndum... l'any 1986.

Els dirigents socialistes van haver de tenir present que una bona part dels manifestants eren votants del PSOE, però, com els altres, també eren partidaris sincers de la pau i, en conseqüència, de la sortida d'Espanya de l'OTAN.

Si el govern fos sensible al desig dels seus electors i de la majoria dels espanyols i convoqués el referèndum defensaria millor la seguretat del nostre país enfront el perill de guerra nuclear i recuperaria part del prestigi i del suport popular que ha perdut en allunyar-se de les seves promeses electorals. El moviment per la pau seria llavors de suport al govern i deixaria de ser «manipulable».

Les declaracions dels portaveus socialistes fan témer que el govern està decidit a mantenir Espanya dins l'OTAN i que els seus membres parlen de fer el referèndum perquè esperen que el congrés del PSOE, el proper desembre, modifiqui la postura adoptada en aquest tema per l'anterior congrés.

El desenvolupament de la pressió popular, que tan magníficament es va expressar el dia 3 a Madrid, pot aconseguir, tanmateix, que el congrés del PSOE en ratifiqui la postura tradicional, contrària a la permanència d'Espanya a l'OTAN, i que el govern convoqui a la fi el referèndum.

En aquesta perspectiva ens correspon a tots els militants



per la pau redoblar la nostra activitat, car el referèndum a Espanya seria sens dubte un estímul formidable a la mobilització per la pau a Europa i a tot el món.

Davant la incapacitat dels governs de les grans potències per deturar la marxa cap a la guerra, només la nostra acció, la de tots els pobles, pot salvar la pau.



IMPRESSIONANT MADRID PER LA PAU



Fotos: Pérez Molinos



La setmana abans,
a Catalunya



Fotos: Fric Armangué

Impressionant la manifestació del passat dia 3 a Madrid per la pau. Amb magnituds que ultrapassen les cent mil persones es fa impossible de precisar un nombre aproximat, no hi estem avesats. Molta, moltíssima gent, cinc hores tardà el gruix de la gent del PSUC des del punt de partida al punt d'arribada. En tot cas una extraordinària manifestació, com ja han ressaltat tots els mitjans de comunicació. Una manifestació que va baixar Felipe González de la torre de vori. La manifestació no agradà el president del govern, malgrat que hi estiguessin Tierno Galván, la UGT, les Jovenuts Socialistes i altres dirigents del PSOE. Felipe González intentà pujar-se a un altre tren, que no el de la pau, declarant que pel desembre el govern haurà definit la seva postura en relació a l'OTAN. Altres es

van definir, i sense ambigüitats, el dia 3 reclamant el referèndum, la sortida d'Espanya de l'OTAN i el desmantellament de las bases americanes.

El PSUC estigué present a Madrid. Els seus militants van desplaçar-se amb *el tren de la pau* i amb autocars. Sis d'aquests autocars arribaren el dia 3 a primera hora del matí a Sant Fernando de Henares, on foren rebuts per l'alcalde comunista de la població i on se'ls oferí xocolata amb xurros per esmorzar. Allí estava també, per rebre part de l'expedició del PSUC, en Simón Sánchez Montero, de la direcció del PCE. El tren fou acomiadat a Barcelona pel nostre president, Gregori López Raimundo, i en ell viatjà fins a Madrid el nostre secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz.



EL RESPECTE A PUJOL I LA QUERELLA DE BANCA CATALANA

Tinc un gran respecte personal i polític pel president de la Generalitat, Jordi Pujol. Amb ell he compartit molts avatars de la lluita per les llibertats i per l'autonomia de Catalunya. He estat d'acord amb ell en unes coses i en desacord en unes altres, però no he dubtat mai del seu pregon sentiment de catalanitat ni tampoc del seu compromís amb la democràcia.

Precisament per això, crec que ara tinc el deure, com a ciutadà, de dir que estic en absolut desacord amb ell quan proclama que la presentació d'una querella contra els antics dirigents de la Banca Catalana és un atac contra tots els catalans. Em considero tan català com ell i no em sento atacat.

Em sento, això sí, profundament inquiet i alarmat pel que s'esdevé. Jo no sé si els dirigents del PSOE han pensat o no a fer servir la querella com una mena de revenja política després de les eleccions autonòmiques de Catalunya. No tinc cap element per afirmar-ho. El que sí que és cert és que a la campanya electoral alguns dirigents socialistes —i molt especialment el vicepresident del govern, Alfonso Guerra— van utilitzar el tema de la Banca Catalana amb tanta poca-solta i tan poca sensibilitat envers la realitat de Catalunya que obriren el camí a tota mena de suposicions malicioses per al que pogués passar després. Si avui a Catalunya moltíssimes persones —no només entre els votants de CiU— es deixen convèncer tan fàcilment que la presentació de la querella és una revenja política del PSOE, això és, en gran mesura, perquè els dirigents socialistes varen fer factible aquesta interpretació al llarg de la campanya electoral.

Ara es discuteix sobre l'oportunitat de la querella. És possible que aquest no sigui precisament un moment oportú, però no es tracta tan sols d'un problema d'oportunitat. Aquest afer ja s'havia d'haver plantejat i resolt fa temps, i si s'ha estat arrossegant tant ha estat per raons fonamentalment polítiques. Per dir-ho amb claredat: no es va plantejar en anteriors legislatures perquè la UCD necessitava els vots de CiU a Madrid i CiU necessitava els vots de la UCD a Barcelona. I el govern del PSOE, encarcarat en una política autonòmica mancada de rumb, de claredat i de valentia, ha deixat podrir la qüestió de la pitjor manera, tot llançant insinuacions punyents però eludint les postures clares quan calia prendre-les, com s'esdevingué en el Parlament de Catalunya mateix, on només el PSUC va plantejar clarament la qüestió. Aquí també han jugat alguns equívocs electorals. Per això, denunciar la inoportunitat política de la querella és caure en allò mateix que

es pretén denunciar, és a dir: adreçar una raó política contra una acció judicial. En lloc de discórrer sobre l'oportunitat de la querella, tots hauríem de lloar el profund sentit del deure que han mostrat els funcionaris del Ministeri Fiscal que l'han promoguda. Ara és possible que la querella naufragui en la mar dels requisits formals, car encara hi ha una inadequació enorme entre allò que estableix la Constitució i la realitat orgànica del nostre poder judicial. Per mi, però, aquest és un gran pas endavant en l'aferament del poder judicial com un sistema de justícia independent.

Llevat del Rei, tots estem subjectes a les responsabilitats legals que derivin de la nostra actuació com a ciutadans. Pretendre, com ho ha fet el president Pujol mateix, que amb la querella es vol arrabassar la victòria política de CiU equival a afirmar que una victòria electoral ha d'eiximir de qualsevol responsabilitat penal o civil als qui guanyin.

EL PRIMER INTERESSAT

Personalment, desitjo que el president Pujol surti lliure de qualsevol responsabilitat, per ell i pel prestigi de la Generalitat. Precisament per això, però, ell hauria de ser el primer interessat a esclarir tots els dubtes, fent que les qüestions plantejades es resolguin amb serenitat, sense actituds plebiscitàries ni explosions passionals. En definitiva, l'autonomia de Catalunya forma part d'un sistema global en què totes les institucions de l'Estat s'han d'enfortir i han de gaudir de credibilitat. Si cada conflicte polític posa en qüestió l'essència mateixa de les institucions, al final sortirà perdent la democràcia en el seu conjunt.

Tot això és essencial. Potser allò més preocupant, però, és el fons polític d'aquesta gran commoció a Catalunya. Cal dir clarament que la presentació de la querella ha estat manipulada pels dirigents de CiU. Mentre Jordi Pujol s'adreça als votants catalans i parla d'*ofensa contra tot Catalunya*, Miquel Roca explica a Madrid que els socialistes no saben perdre, amb la vista posada en la seva operació reformista. És clar que a Catalunya l'afer de la querella es vol utilitzar per unificar tot el nacionalisme català entorn de la figura de Jordi Pujol amb mecanismes plebiscitaris, completant així l'operació de les eleccions autonòmiques.

CATALUNYA NO ÉS NOMÉS UN HOME

Hi ha més coses, però. Amb aquest plantejament també es pretén transformar la qüestió na-

cional en una línia divisòria entre la dreta i l'esquerra. En identificar una querella judicial contra el senyor Jordi Pujol, ciutadà de Catalunya i antic dirigent d'una entitat bancària, amb una ofensa contra Catalunya i un atac contra la seva autonomia, es pretén convertir l'actual president de la Generalitat en l'única expressió autèntica de Catalunya, obligant a tothom a definir-s'hi. Si aquesta operació política prosperava, les forces d'esquerra es podrien trobar davant una alternativa diabòlica: o solidaritzar-se amb Jordi Pujol per preservar el seu segell de catalanitat, o enfrontar-s'hi i aparèixer com la prolongació, dins de Catalunya, de l'adversari exterior, és a dir: del centralisme anticatalà.

No cal dir que no és fàcil fer front amb serenitat a una situació com la creada a Catalunya amb la presentació de la querella. La reacció emocional de tants i tants ciutadans, les campanyes d'adhesions, l'explosió d'un nacionalisme tan supraestructural com es vulgui però com més va més contundent en els seus plantejaments, i la utilització pura i simple de tot això crea un clima incòmode per a l'esquerra. Un diari de Barcelona proper a CiU publicava fa uns dies, amb grans titulars, que per a Felipe González *«el risc principal és el fet diferencial a Catalunya»*.

Crec sincerament que per aquest camí anem a la catàstrofe. Els errors polítics del govern del PSOE i la manipulació per part de CiU d'episodis com els de la querella han permès reconstruir la idea d'un adversari exterior de

Catalunya, que s'havia anat diluint. Alhora, es mina la credibilitat del poder judicial i s'introdueix un relativisme perillós en la valoració de les institucions, segons que les seves decisions ens siguin favorables o no. Amb titulars com el que abans he esmentat i amb plantejaments d'aquest tipus, es configura la construcció de l'Estat de les autonomies com un procés de conflicte permanent en què es desencadenen dimonis que a la fi ens poden desbordar a tots.

Les forces d'esquerra no poden acceptar aquesta situació, no poden contemplar passivament el desenvolupament d'aquestes perilloses maniobres ni poden deixar-se tancar en aquest cercle infernal. La gran aportació de l'esquerra a Catalunya havia consistit a evitar que el fet nacional esdevingués línia divisòria entre l'esquerra i la dreta, i en això no es pot retrocedir. No es tracta, és clar, que l'esquerra sigui més nacionalista que ningú. Es tracta que planteji els veritables problemes del país i que sàpiga crear amb energia un clima de serenitat per discutir-los, amb totes les seves implicacions, i sense deixar-se endur a terrenys equívocs. Les forces d'esquerra han de dir les coses amb claredat, situar cadascú davant les seves responsabilitats, no eludir-ne les pròpies i no deixar-se arrabassar els seus signes d'identitat més autèntics. Entre ells, el de la seva pregonia i indiscutible catalanitat.

JORDI SOLÉ TURA

(Publicat a «El País»
el 27 de maig.)

Des de la direcció del PSUC hem insistit reiteradament en la necessitat d'evitar qualsevol politització de les conseqüències jurídiques que puguin derivar-se del procés de delimitació de responsabilitats en l'afer Banca Catalana.

És en aquest sentit que entenem que correspon als representants dels partits polítics la màxima prudència i el total respecte a la independència del poder judicial.

Per tant, considerem negatiu tant avançar hipotètiques

condemnes amb voluntat d'eròsionar persones i institucions, com donar interpretacions d'instrumentalització política del poder judicial posant-ne en qüestió la independència.

El PSUC, consegüent amb tot això, no entrarà en una dinàmica de declaracions, i desitja que tothom respecti el funcionament de l'administració de justícia al servei d'una ràpida i total clarificació, que entén que interessa tots els ciutadans.

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

CINQUANTA MIL MILIONS PER A ACOMIADAMENTS

Durant els anys 1982-83, un total de 122.313 treballadors han estat despatxats a Catalunya de forma individual segons un estudi efectuat per CCOO a partir de dades de l'IMAC.

En aquests acomiadaments no s'inclouen els tramitats a través dels expedients de regulació d'ocupació.

El total de quantitats pagades per les empreses en concepte d'indemnitzacions puja a prop de cinquanta mil milions de pessetes, cosa que palesa un cop més la nul·la disposició dels empresaris a crear o mantenir llocs de treball que tinguin un caràcter estable. Al contrari, es destinen quantitats molt importants —com les esmentades—, no pas per a la inversió productiva, sinó per destruir ocupació fixa, que en alguns casos se substitueix per eventual i en d'altres es perd.

Unes altres dades d'aquest estudi revelen que la mitjana per acomiadament puja a 585.750 pessetes el 1982 i a 691.676 el 1983. Mentre que a la província de Barcelona la mitjana de les indemnitzacions per acomiadament és de 765.464 pessetes, a la resta de Catalunya és molt inferior: a Girona

AMBIT	TOTAL D'ACOMIADAMENTS		ACOMIADAMENTS AMB AVINENÇA				QUANTITATS PACTADES (en milers de pessetes)		QUANTITAT MITJANA PER ACOMIADAMENT (en pessetes)	
	1982	1983	1982		1983		1982	1983	1982	1983
			N.º	%	N.º	%				
BARCELONA	54.534	47.904	33.841	62	29.754	62,1	21.982.429	22.775.594	649.580	765.464
GIRONA	3.675	3.340	2.427	66	2.059	61,6	706.574	788.751	291.131	383.075
LLEIDA	2.638	2.291	2.043	77,4	1.699	74,2	441.465	437.226	216.086	257.343
TARRAGONA	4.259	3.672	2.945	69,1	2.573	70,1	1.035.231	957.572	351.522	372.162
CATALUNYA	65.106	57.207	41.256	63,4	36.085	63,1	24.165.700	24.959.144	585.750	691.676

No s'inclouen els acomiadaments tramitats mitjançant expedients de regulació d'ocupació (font: IMAC).

de 383.075, a Tarragona de 372.162 i a Lleida de 257.343.

És a dir, que l'acomiadament a Lleida resulta tres cops més barat als empresaris que a Barcelona. Això obeeix a una feblesa sindical més gran i a la grandària mateixa de les empreses. També és a Lleida on hi ha un nombre més gran d'acomiadaments amb avinença.

A. L.

Prop de 700.000 treballadors han signat els seus convenis a Catalunya.

LA MITJANA D'INCREMENT SALARIAL EN EL SECTOR PRIVAT ES DEL 8'02 %

Segons un balanç efectuat per la secretaria d'acció sindical de la CONC, 635.336 treballadors del sector privat han signat els seus convenis a Catalunya amb una mitjana d'increment salarial del 8,02 per cent. D'aquests convenis, seixanta són sectorials (mitjana d'increment del 8 per cent) i 221 d'empresa (mitjana d'increment, 8,17 per cent).

Noranta-nou convenis, que afecten 422.407 treballadors, contenen clàusules de revisió salarial i 69 inclouen el temps de l'entrepà. La jornada mitjana se situa entorn de les 1.824 hores i cinquanta-un minuts anuals, per sota de les 1.826 hores i vint-i-set minuts considerat com còmput anual de la setmana de quaranta hores.

Així mateix, s'han signat nou convenis d'empreses públiques, que afecten 53.379 treballadors, amb una mitjana d'augment salarial del 5,9 per cent i incloent, dos d'ells, la clàusula de revisió salarial.

Els sostres salarials imposats pel govern a les empreses públiques són la causa directa que els increments siguin més petits en aquest sector.

En total, són prop de 700.000 els treballadors que han signat els seus convenis a Catalunya amb increments que se situen al voltant del 8 per cent, tot desbordant els plantejaments del govern de limitar els augments salarials a un màxim del 6,5 per cent.



«LA CARA AMARGA DEL TURISME»

No diem res de nou en referir-nos a les condicions de treball que pateixen els temporers d'hostaleria a les zones turístiques. En tot cas, el que és nou és denunciar amb tota la força com, després d'un any i mig de govern mal anomenat socialista, tampoc en aquest tema no s'ha millorat gens.

El també mal anomenat «miracle del turisme espanyol» té una explicació molt poc miraclosa, sinó més aviat prosaica i real, que es redueix a l'explotació escandalosa dels aturats de les regions del sud d'Espanya.

Durant els darrers vint anys, l'oferta hotelera de Catalunya no ha tingut competidors, quant a preus, al mercat europeu.

Com s'han pogut mantenir, doncs, aquests preus baixos? Per tres raons. La primera és la llibertat absoluta dels empresaris per construir i destruir on i com han volgut. La segona, la inexistència de pressió fiscal. I la tercera i última, també la fonamental, és l'existència d'una mà d'obra nombrosa i barata, i totalment temporal, amb què no comptaven la resta de països mediterranis que tenen possibilitats de competir.

Aquests tres factors han permès que, malgrat tenir els preus més baixos d'Europa, el capital català hagi trobat al sector turístic una autèntica gallina dels ous d'or.

Només als inicis del capitalisme industrial podríem trobar parangó amb les condicions de treball que han sofert i sofreixen els treballadors temporers a la indústria turística: jornades inacabables de quinze i divuit hores, sense dies de repòs, sense alta a la Seguretat Social, amuntegats a soterranis i golfes, i tot això per sous ridículs i sostinguts per mitjà d'una repressió total.

Aquest és el miracle del turisme a Catalunya, aquests són també els mèrits dels *empresaris* empresaris del turisme, tants de cops reconeguts pel senyor Manuel Fraga en els seus temps de ministre del ram, i molt més pel ministre actual, senyor Enrique Barón, sempre amatent a les reivindicacions sectorials dels empresaris plantejades entre plat i plat de llagosta a l'americana i *chateaubriand* a càrrec de la Federació Empresarial de l'Hostaleria. Reivindicacions que, ateses enmig d'àpats tan exquisits, s'escolten molt millor sens dubte.

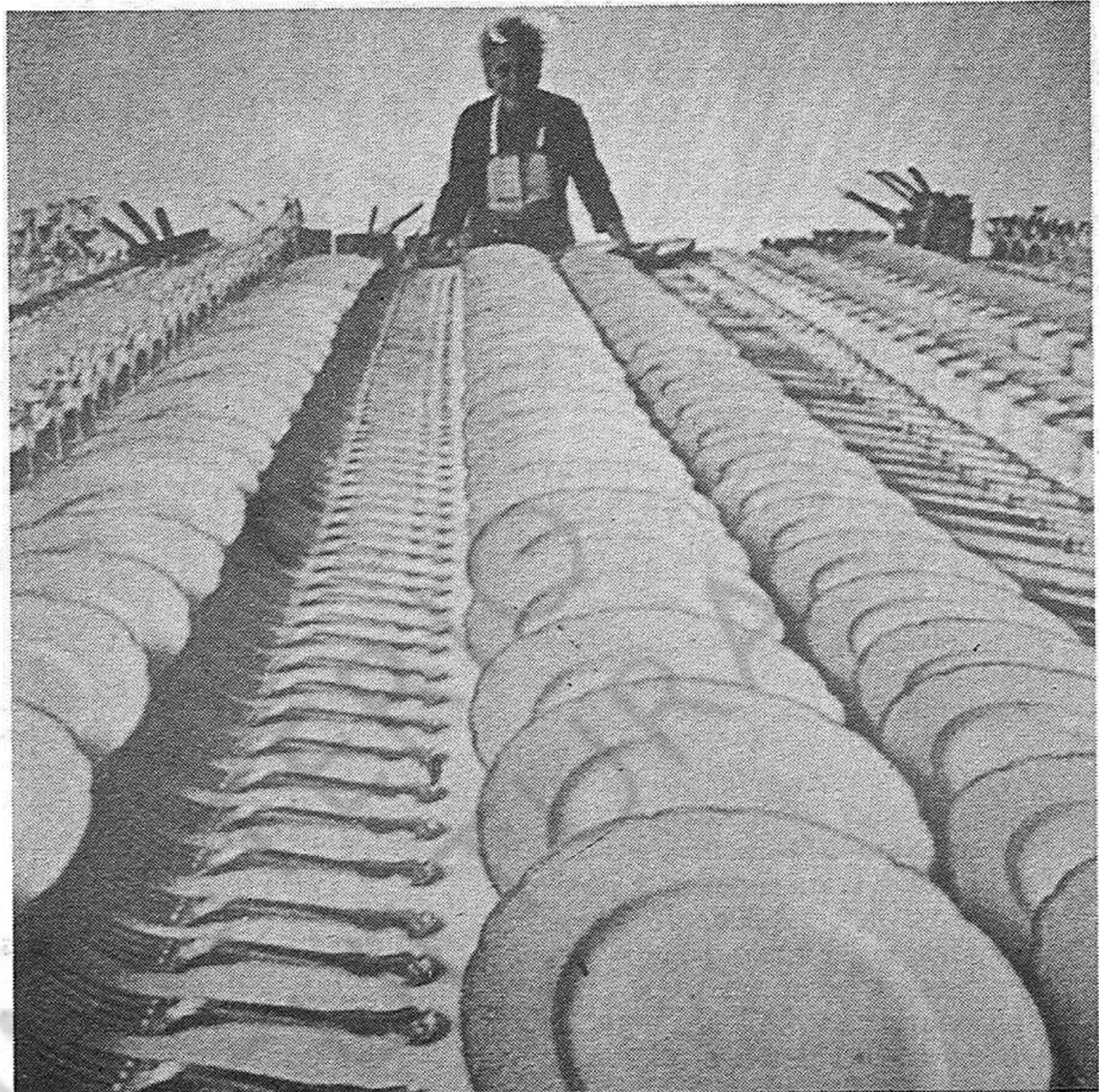
El sindicat de CCOO, ja des d'abans que fos legal, ha lluitat per posar fi a aquestes condicions de treball. Hem lluitat per informar i organitzar els treba-

lladors temporers, per unir-los i, en conseqüència, per canviar les coses. Fruit d'aquesta tasca és la millora notable de la situació. Especialment pel que fa al tema salarial, ja que s'ha assolit, si més no, que la majoria de les empreses apliquin els sous del conveni. Així mateix, s'ha millorat quant a les altes a la Seguretat Social; no obstant això, pel que fa a la jornada laboral, descans setmanal i condicions de seguretat i higiene, encara persisteixen unes condicions indignes.

LA LLUITA CONTRA EL FRAU A L'HOSTALERIA

En aquest sentit cal assenyalar els avenços aconseguits, que han estat exclusivament fruit de la Federació d'Hostaleria de la CONC, i que, a nivell polític, tan sols el PSUC hi ha intervingut. L'any passat, el grup parlamentari del partit va presentar una moció al Parlament en què demanava al conseller de Treball que presentés al ple un pla d'actuació contra el frau colossal a l'hostaleria a les zones turístiques. Aquesta proposta va ser aprovada pel ple i va ajudar molt a fer que aquell any la inspecció de treball dugués a terme una bona campanya de control.

Durant aquella campanya, la inspecció va visitar 1.290 empreses d'hostaleria i va aixecar un total de 1.379 actes d'infracció per un import global de setanta vuit milions i mig de pessetes. En aquestes denúncies estan compresos tota mena de fraus, des de faltes d'altes a la Seguretat Social fins a estrangers il·legals. Aquestes campanyes d'inspecció no resolen el problema totes soles, però sí que són un excel·lent complement de l'acció sindical, i es per això que des del sindicat treballarem perquè es duguin a terme cada any i, sobretot, que es facin més eficaces. Per nosaltres, el que és important no és que s'imposin moltes sancions sinó que es facin de tal manera que es doni exemple i es commini els empresaris a complir la llei. En aquest ordre de coses, fóra bo, per exem-



ple, que en casos de reincidència greu d'algun establiment, la inspecció en sol·licités el tancament a l'autoritat governativa. Aquesta mesura ja es va aplicar a Lloret l'any 1982, a causa de la contractació il·legal d'estrangers, i va donar uns resultats molt bons.

ACCIÓ POLÍTICA I SINDICAL

Abans m'he referit a la moció que va presentar el PSUC al Parlament. Aquella moció fou preparada entre el grup parlamentari i la Federació d'Hostaleria de CCOO i, com ja he dit, va ser oportuna i va tenir resultats satisfactoris. En aquest cas tenim un exemple concret de col·laboració entre el sindicat i el partit i de com aconseguir que les institucions siguin una eina vàlida per a la lluita dels treballadors pels seus drets immediats.

Per la resta, fa falta que les organitzacions del partit a les zones turístiques assumeixin, com a tasca fonamental, en allò que pertoca al moviment obrer, la lluita per millorar les condicions de treball dels temporers.

Aquesta tasca es pot dur a terme de diferents formes. En posarem algunes com a exemple:

a) On existeixi CCOO, els militants del partit han d'aconseguir que la unió local i/o comarcal presti al treball sindical dels temporers l'atenció que mereix. Avui, la majoria de les unions locals, tot i que reconeixen la importància d'aquest sector, mantenen una

actitud passiva, és a dir: esperen que els treballadors vagin als locals a plantejar els seus problemes. Els assessoren sobre els seus drets però s'aturen aquí. La tasca fonamental, doncs, dels nostres quadres sindicals en aquestes zones ha de ser assolir que les unions locals passin de la passivitat a la intervenció, fonamentalment col·laborant amb la Federació d'Hostaleria en l'organització de reunions i assemblees, en el repartiment de fulls informatius, lliurant a la Federació llistats d'empreses per denunciar a la inspecció, etcètera, etcètera.

b) Les organitzacions del partit a les zones turístiques han de celebrar reunions amb els militants i simpatitzants que durant l'estiu treballin a l'hostaleria, que en alguns casos no són pas pocs, per fer que treballin al sindicat.

c) A les localitats turístiques on no hi ha CCOO però sí que hi ha agrupació del partit, aquesta ha d'assumir la feina d'informació i de col·laboració amb la Federació d'Hostaleria de CCOO.

Els nostres regidors han de dur als ajuntaments la problemàtica dels temporers, i en els aspectes de seguretat i higiene, ja que els ajuntaments tenen competència en aquesta matèria, i que el partit —allà on pugui— ha d'obligar a fer que aquesta competència s'exerceixi.

AGUSTÍ VEGA
de la Federació d'Hostaleria
de CCOO

INVESTIDURA DE JORDI PUJOL

Intervenció d'Antoni Gutiérrez Díaz en nom del grup parlamentari del PSUC

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats:

En prendre la paraula en nom del grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a l'inici d'aquesta nova legislatura, vull significar, més enllà de les profundes diferències que puguin existir entre les propostes polítiques, econòmiques i socials expressades ahir en el discurs del senyor Jordi Pujol i les del PSUC, la nostra coincidència a valorar com un fet històric transcendent i positiu per a la consolidació de la democràcia i l'autonomia el començament d'aquesta segona legislatura autonòmica en el procés de recuperació nacional.

És, aquest, un patrimoni de tots els ciutadans de Catalunya i és un mèrit, també, de tots els pobles d'Espanya per la seva contribució a la defensa de la democràcia i la Constitució.

Però aquest patrimoni és, al mateix temps, un compromís per a tots i una responsabilitat que ningú, absolutament ningú, no pot defugir, però que tampoc ningú no pot intentar monopolitzar sense incórrer no sols en una fallàcia sinó en el perill d'afeblir el projecte col·lectiu de la nostra comunitat nacional.

El mes de març, un grup d'intel·lectuals catalans feren públic un document sobre la realitat de Catalunya del qual voldria llegir avui, aquí, un paràgraf que considero que defineix amb molta fortuna el marc en què s'ha de portar el debat polític i social per enfortir, des de les posicions més confrontades, el nostre procés autonòmic:

«Hi ha un principi fonamental que hauria de ser rigorosament respectat per totes les institucions polítiques i les forces socials: el principi del pluralisme, que significa la impossibilitat de formular qualsevol tipus d'exclusió, política, social o cultural, d'algun sector d'aquesta societat o d'algun projecte que emergeixi en el seu si. Ningú no té dret a imposar models únics i definitius sobre Catalunya.»

Es des d'aquesta concepció que el PSUC, amb el patrimoni d'una trajectòria de partit dels treballadors, de partit d'esqueres, de partit nacional català, es pronuncia avui davant les propostes que es desprenen del discurs del president en funcions i candidatura a la presidència, senyor Jordi Pujol, i, alhora, exposem els eixos principals de les nostres propostes alternatives, sobre les quals pensem fonamentat la nostra acció política i social en aquest Parlament i al si de la societat.

Certament, l'extens discurs exposat ahir pel candidat davant la Cambra apareix com

una allau d'opinions genèriques i qüestions concretes de difícil sistematització i amb una construcció tal que dificulta trobar-hi un fil conductor.

Alhora, la diversitat de temes tractats, la manca d'una jerarquització rigorosa dels objectius, i, fins i tot, la pobresa de dades sobre el coneixement de la nostra realitat política, econòmica i social, fan molt difícil pronunciar-se sobre un programa de govern que assenyali un destí determinat per a aquesta legislatura. Més aviat, un hi creu reconèixer un estil que, recolzant en valoracions generals i en exemples anecdòtics, de-

fug el compromís en la programació de la tasca de govern.

Vull intentar, no obstant això, extreure algunes de les opinions que semblen desprendre's del discurs.

SEPARACIÓ ENTRE INSTITUCIONS I PROBLEMÀTIQUES INDIVIDUALS

I, tot començant per on acabava el candidat, vull manifestar, des del respecte personal i polític a les seves expressions de «*sentiment trist i dolgut*», que cal una separació neta i inqüestionable entre les nostres institucions i les problemàtiques individuals.

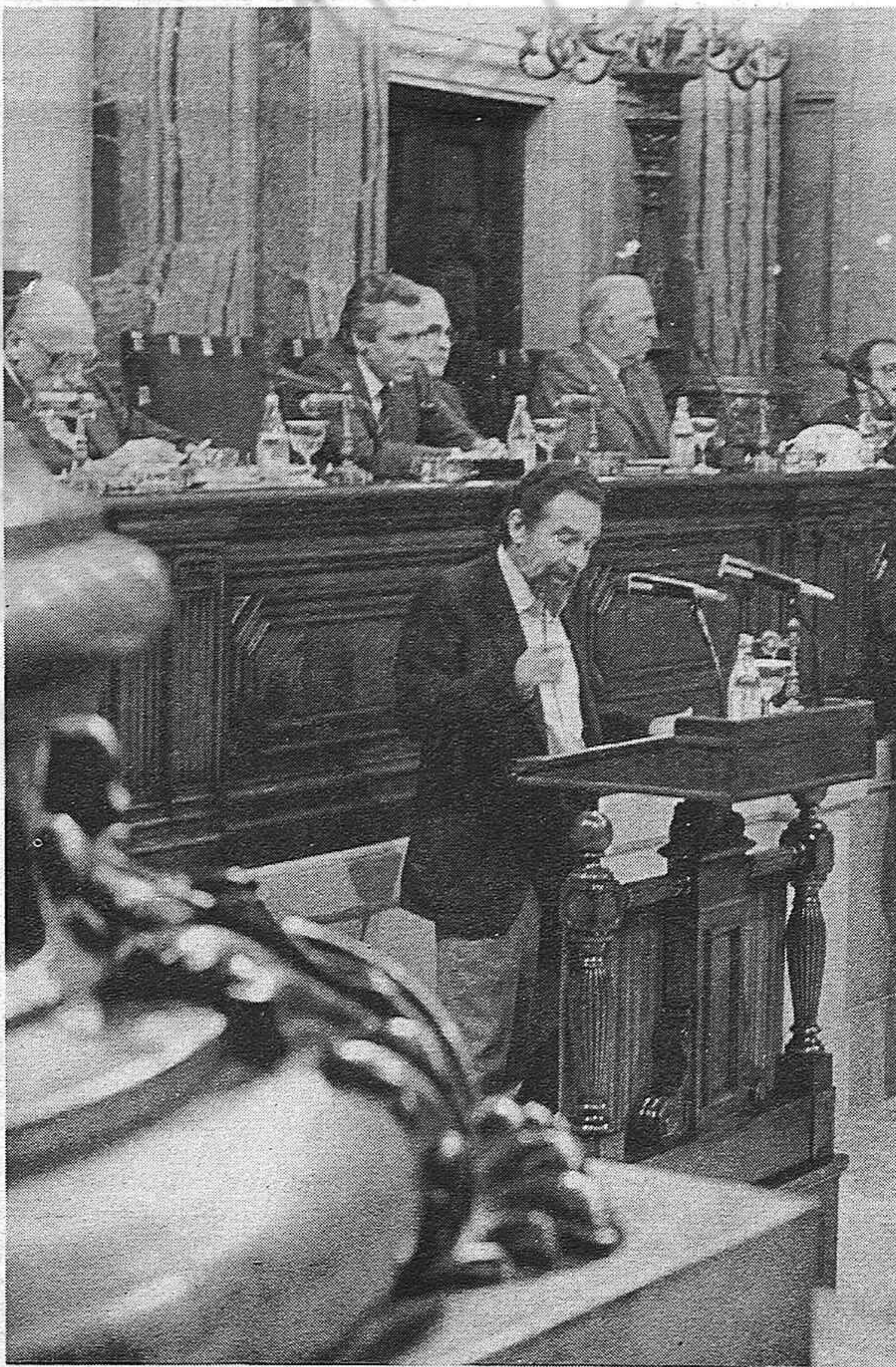
Ens correspon, com a representants del poble, defensar la segona institució de Catalunya. És per això que entenem que la utilització política, en un sentit o en un altre, de situacions particulars no sols és una manipulació inacceptable sinó que ens pot introduir en un procés extraordinàriament perillós que al final pugui desbordar tothom.

Cal, doncs, difondre des d'aquest Parlament un missatge de voluntat tranquil·la i serena en què la dignitat i l'ètica s'acompanyin de la total transparència al servei de Catalunya, per damunt de qualsevol interès partidista o personal.

CAL NO DISSIMULAR LES INSUFICIÈNCIES AMB GESTICULACIONS

Creiem reconèixer en el discurs d'ahir una actitud que tendeix a carregar les insuficiències del govern autonòmic únicament i exclusivament en la política centralista del govern de l'Estat.

El PSUC, des de l'autoritat que ens dona una línia continuada de defensa del nostre autogovern —cal recordar que del PSUC va sorgir la iniciativa del



recurs d'anticonstitucionalitat de la LOHPA o dels pressupostos generals de l'Estat—, entén que cal una actitud rigorosa, davant el Parlament i davant l'opinió pública, que delimiti les responsabilitats i les insuficiències atribuïbles al govern de Catalunya en la primera legislatura i que no poden ser dissimulades amb una cortina de fum, amb gesticulacions anticentristes.

Hem de defensar l'autonomia. Però l'hem de defensar, també, exercint plenament les possibilitats d'autogovern, més enllà de la mera gestió de les competències transferides.

Al cop d'ull a què el candidat ha limitat la seva valoració dels quatre anys de govern, li hauria estat bo afegir una anàlisi sincera i modesta de les pròpies insuficiències, examinant competències que es tenen i no s'han exercit en àrees importants de govern, com Sanitat, Ensenyament i Agricultura.

VOLUNTAT DEL PSUC DE CORRESPONSABILITZACIÓ I PARTICIPACIÓ

Voldria assenyalar, també, una idea repetida al llarg del discurs i que podríem valorar inicialment com a positiva: la voluntat de consens i participació.

Certament, el moment en què es troba el procés autonòmic, referit tant als traspassos com

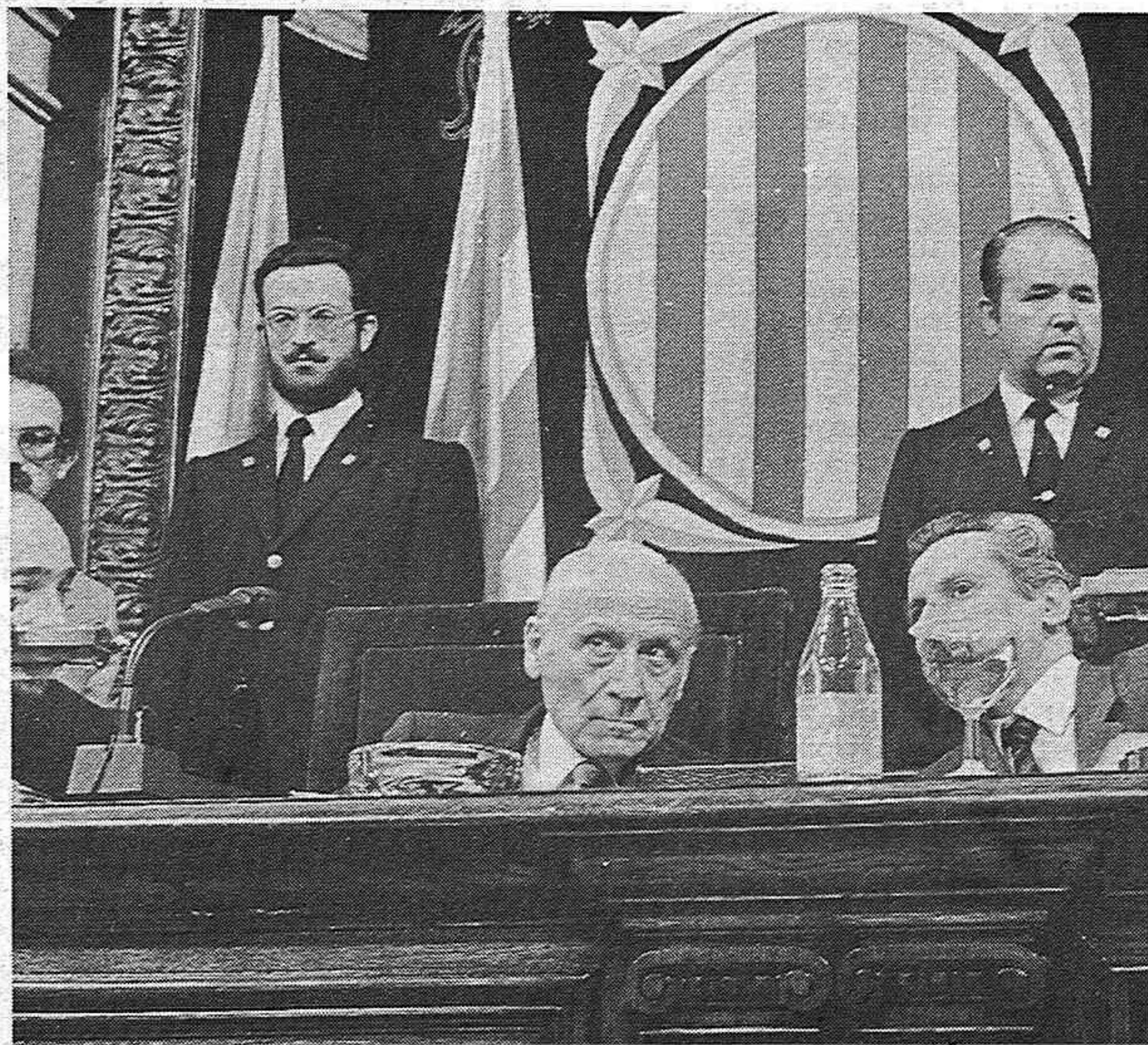
a la tasca legislativa, aconsella amb bon sentit obrir la participació en les comissions mixtes i la col·laboració efectiva en el procés legislatiu, tant més que han quedat pendents de la primera legislatura lleis tan importants com la d'Ordenació Territorial, la de la Funció Pública, la de l'Administració Local i l'Electoral, totes elles esmentades explícitament pel candidat en el seu discurs.

El PSUC, que expressa la seva voluntat de corresponsabilització i participació, entén que els aspectes positius de la proposta han d'anar lligats a una autèntica voluntat de participació i consens per part del govern i el seu partit.

Creiem, això no obstant, que aquesta voluntat de cercar el consens i la corresponsabilització caldria que quedés expressada amb solemnitat i sense reserves, ja que el candidat sol acompanyar aquesta invitació amb l'advertiment que compta amb la majoria absoluta, la qual cosa, si no es clarifica, resta credibilitat al seu oferiment.

PROPOSTES D'ARREL LIBERAL-CONSERVADORA

Dèiem abans que volíem expressar, amb una certa sistematització, el que podríem considerar els eixos principals de les nostres propostes. Ens referim a les qüestions econòmiques, a la qualitat de la vida, la salut i les prestacions socials, a la po-



lítica cultural i a la política institucional.

Certament, les referències genèriques, i pràcticament mancades de dades i propostes concretes, es mouen dins una línia d'arrel liberal-conservadora que confia en una reactivació que ens ha de venir de fora, que de fet dona per bo el procés de reconversió i que invoca d'una manera general la necessitat de subsidiar els parats, sense delimitar una programació democràtica de l'economia en un marc global territorial.

Una política com la que el candidat dibuixa no pot obrir un procés de recuperació.

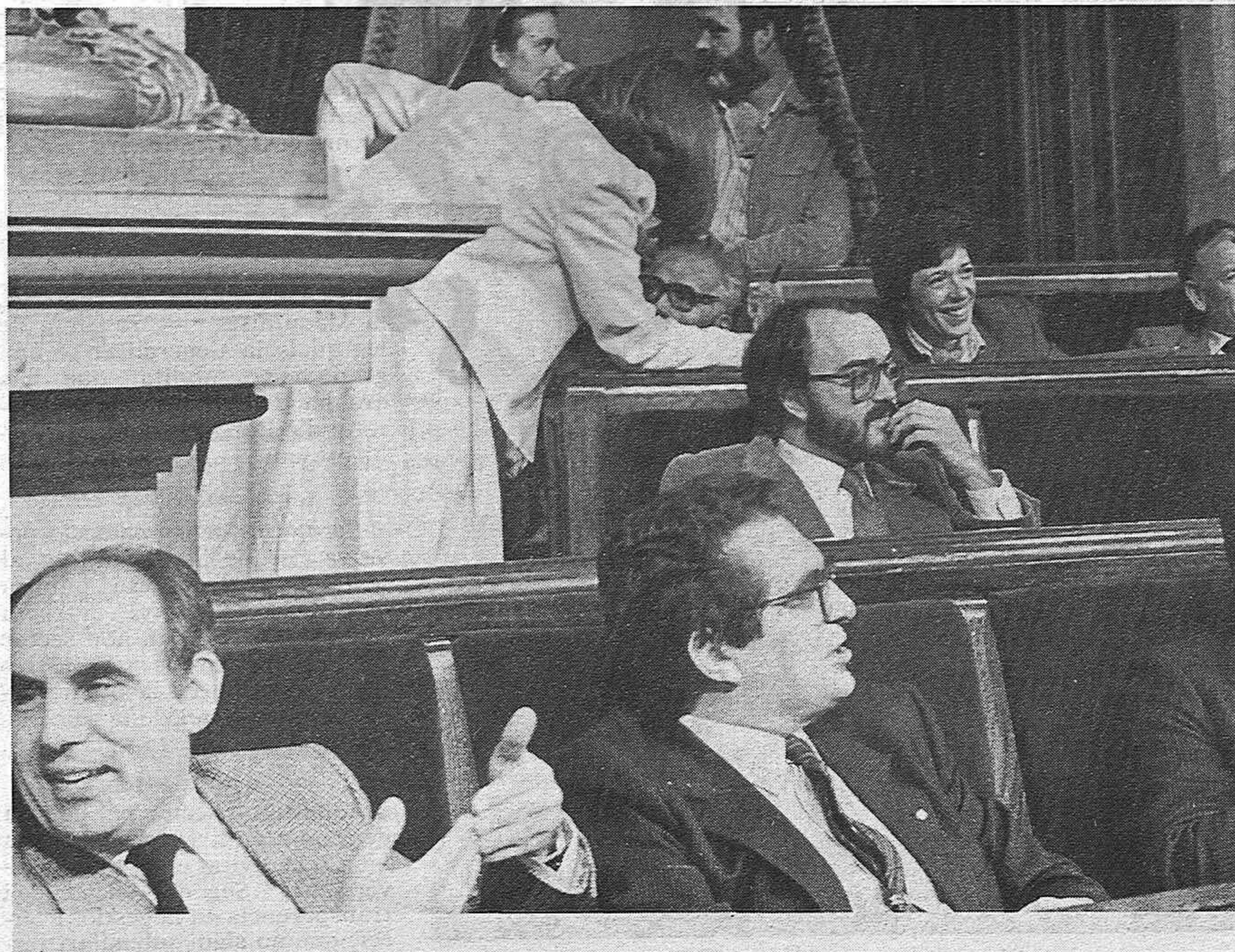
Els problemes de l'economia catalana són uns problemes de fons, la solució dels quals no podem trobar sinó fent plantejaments també de fons, plantejaments a llarg termini que, fins ara, no s'han fet.

Es en la visió dels problemes de fons, i de les seves solucions, que divergim profundament amb l'exposició del candidat a la Presidència. Aquest desacord el centrariem en tres punts, que són, alhora, el que al nostre entendre haurien de ser els eixos centrals de la política econòmica de la Generalitat.

Aquests punts són: la reindustrialització, la lluita contra l'atur i el paper del sector públic en l'economia catalana.

REINDUSTRIALITZACIÓ

L'objectiu central de la política econòmica a Catalunya ha de ser, ara com ara, el de la reindustrialització. I vull assenyalar que la política econòmica és una cosa de tots i que aquesta política de reindustrialització ha de ser un objectiu no solament de la Generalitat de Catalunya. Ha de ser un objectiu de tota la societat catalana i de totes les seves institucions: la Generalitat, les organitzacions empresarials, els sindicats obrers i els ajuntaments, però entenent que correspon la màxima responsabilitat a la iniciativa del govern, tant en la creació d'instruments



de participació com en la potenciació i orientació del conjunt de l'activitat econòmica a partir de l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat.

El PSUC entén que és necessària l'elaboració d'un programa de quatre anys, al qual caldria dedicar 75.000 milions de pessetes anuals. Això s'acompanyaria de la creació del Consell d'Economia de Catalunya i del Consell per a la Reindustrialització.

El nostre objectiu ha de ser el de convertir Catalunya no únicament en una de les aglomeracions industrials més importants d'Europa. Hem de convertir Catalunya, com va ser-ho en d'altres moments de la nostra història, en un nucli industrial decisiu a Europa, en un punt fort de la indústria europea. Per aconseguir-ho, cal fer un gran esforç. Si el fem, som en condicions d'anar endavant, però si hi renunciem no farem sinó recular i perdre posicions.

La política de reindustrialització no vol dir, però, per a nosaltres, que s'hagin de tancar sectors o empreses. Tot el contrari. D'una banda, cal reconvertir les empreses existents i cal obrir-se a noves produccions. No creiem que s'hagin d'abandonar sectors dels que actualment hi ha a Catalunya. Tots ells responen a necessitats reals i actuals de la població. Tots ells tenen, doncs, futur en la mesura que hi ha una demanda, però poden no tenir-lo si no avancen en la bona direcció, si no es converteixen en sectors d'avantguarda.

Si les institucions d'autogovern, junt amb els empresaris i els sindicats, no estan presents en la reindustrialització de Catalunya, no pas per això la reindustrialització deixarà de tenir lloc, però es farà en condicions molt pitjors. Seran les empreses multinacionals les qui la faran. Ja ho han fet, en part, els darrers deu anys.

Cal, doncs, definir una política de reindustrialització que impliqui reconversió i foment de l'ocupació i fer efectiva la participació de la Generalitat en la determinació d'aquesta política i en la seva aplicació.

Una política activa de reindustrialització ha de suposar, també, l'adopció de mesures que facin emergir l'economia submergida, mesures de caràcter essencialment econòmic, industrial i fiscal, com també una política de foment i ajut al cooperativisme i les societats anònimes laborals.



De l'escó a la presidència

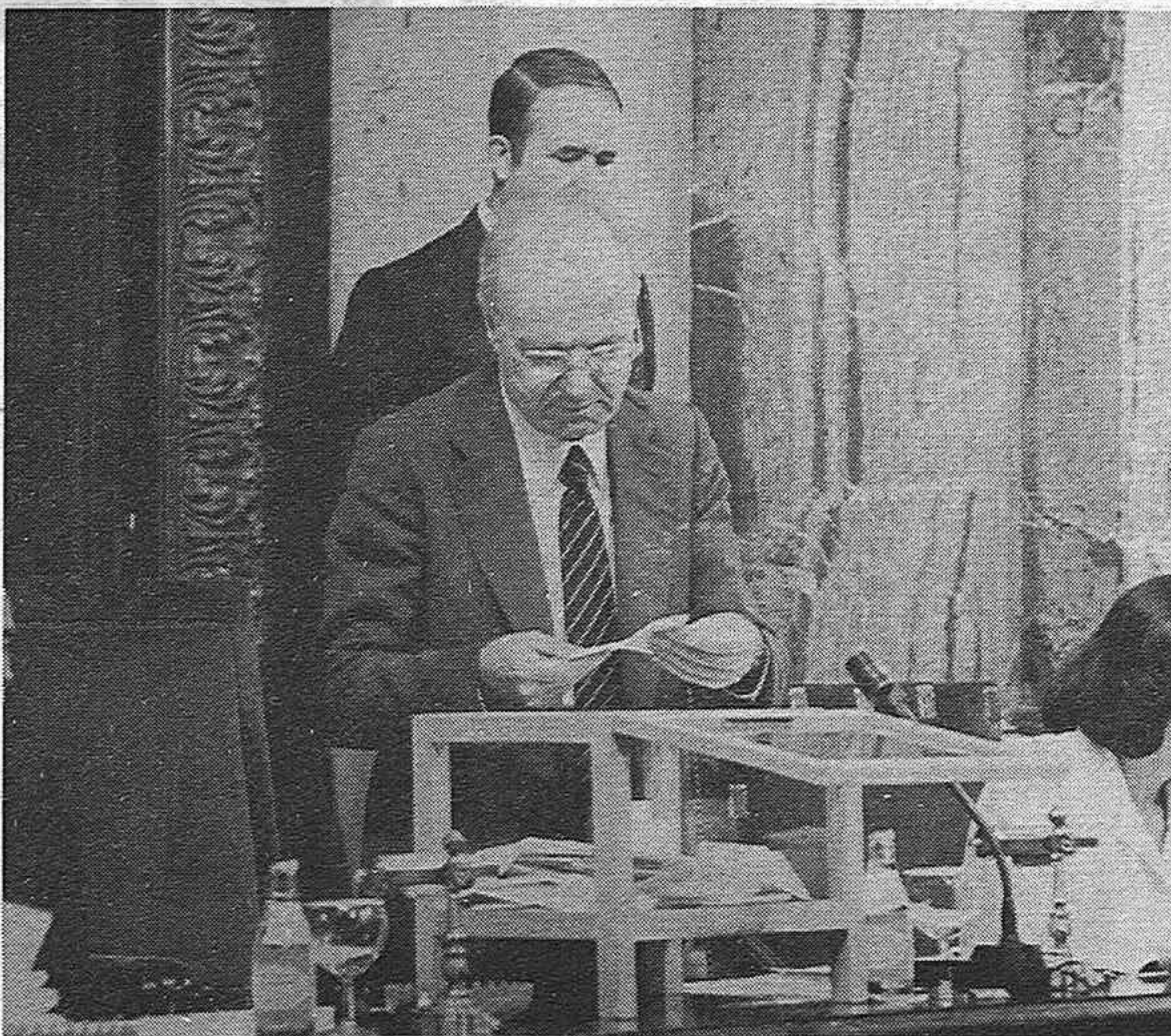
LLUITA CONTRA L'ATUR

Aquesta línia de reindustrialització que proposem és ja, en ella mateixa, un instrument de lluita contra l'atur, però no se'ns escapa que no n'assegura la solució.

Certament, aquest és un problema greu que cal afrontar sense demagògies ni falses promeses, i sí amb una clara voluntat de compromís. Volem dir amb això que el problema de

l'atur no pot ser el problema d'una Conselleria sinó la preocupació primera de tot un govern. Un govern amb capacitat suficient per incorporar al difícil procés de superació del problema de l'atur les diverses forces socials, creant els necessaris organismes de participació a tots els nivells.

En aquest sentit, el PSUC proposa la creació de l'Institut Català contra l'Atur Forçós, amb plena participació de les centrals sindicals representati-



El president que deixà de ser-ne

ves i amb l'objectiu de centralitzar tots els recursos econòmics de les administracions autonòmica i central, distribuir-los amb criteris objectius i assegurar l'aportació econòmica al desenvolupament de treballs socialment útils i al foment de mesures d'ocupació i assistencials.

Entre les mesures de foment de l'ocupació cal assenyalar l'elaboració de plans d'urgència de manera immediata a les comarques amb més del 25 % d'atur i a les localitats amb més del 30 %, les primes a la creació de llocs de treball fixos a les zones més afectades pels plans de reconversió i la subvenció als contractes d'aprenentatge d'ofici per facilitar la incorporació de la joventut a l'activitat productiva.

Junt amb aquestes mesures, i com un element més de la lluita contra l'atur, som partidaris de repartir el treball existent, sobre la base de reduir progressivament la jornada laboral, ampliar les vacances i instaurar la jubilació progressiva començant a reduir les hores diàries de treball a partir dels cinquanta-cinc anys.

L'EMPRESA PÚBLICA

Més enllà del percentatge del 12 % que el candidat atribueix a l'empresa pública a Catalunya en el seu discurs, aquesta té ja avui una notable importància per la repercussió que exerceix sobre un nombre gran d'empreses privades.

Es tracta, a més a més i en general, d'empreses públiques amb una llarga tradició a Catalunya —com la SEAT, ENASA, la Maquinista...—, respecte de les quals la Generalitat té una gran responsabilitat que fins ara ha defugit, tot i que l'Estatut d'Autonomia l'obliga a ser-hi present.

Però, junt amb una acció positiva des de la Generalitat al voltant de l'empresa pública existent a Catalunya, entenem que cal impulsar un nou sector públic, que ha de ser instrument essencial de la programació democràtica i de la reindustrialització.

Aquest nou sector públic s'ha de basar en tres criteris. Primer, selectivitat en el tipus d'inversions. Segon, eficàcia i transparència en la gestió. I tercer, que no sigui subsidiari respecte del sector privat.

EDITORIAL

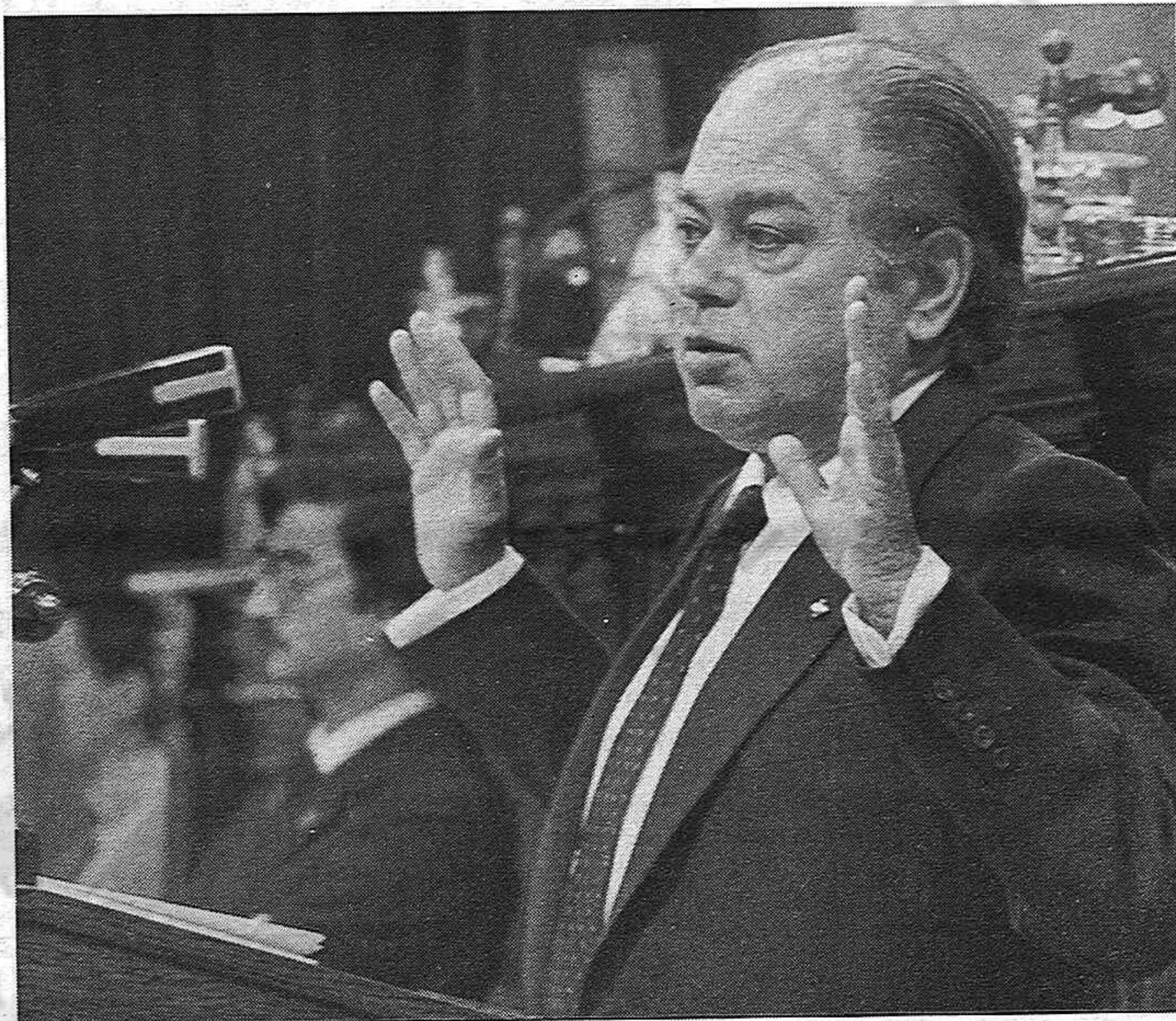
TRANSPARENCIA

La presentación, por parte del Ministerio Fiscal, de la querrela contra veinticinco ex-dirigentes de Banca Catalana, entre ellos Jordi Pujol, presidente de la Generalitat, ha sido un hecho de gran repercusión política e institucional, enmarcado por los errores del gobierno del PSOE y por la voluntad de aprovechamiento instrumental de CiU.

En este contexto, a partir de la presentación de la querrela se ha creado una dinámica que intenta bipolarizar el estado de opinión en una falsa opción, ya sea a favor de Catalunya, representada por Jordi Pujol y, por lo tanto, por la derecha nacionalista, ya sea al lado del gobierno del PSOE, como renuncia a la catalanidad de las izquierdas y como representante del enemigo exterior de Catalunya.

Este mensaje de simplificación ha tomado cuerpo en amplios sectores de la opinión pública catalana y ha promovido adhesiones incondicionales de organizaciones y personalidades, olvidando el fondo de la cuestión.

Salir de esta situación en favor del autogobierno de Catalunya y de la consolidación de la España de las autonomías exige un tratamiento riguroso del te-



ma y una total transparencia.

Hay que recordar aquí que, al margen de la oportunidad o no del momento en el que se ha presentado la querrela, la causa de fondo es un tema de la máxima importancia, ante el que el PSUC exigió, en su momento, en el *Parlament* catalán, no sólo un esclarecimiento sino el enfrentar las tres cuestiones que la crisis de Banca Catalana planteaba: primera, la conservación de los puestos de trabajo de sus empleados; segunda, la creación de un sector financie-

ro público, dado que reflotar a Banca Catalana había costado más de 270.000 millones de pesetas del erario público, y tercera, delimitar las responsabilidades de los dirigentes de Banca Catalana ante la grave crisis descubierta.

Es preciso que no olvidemos, a pesar de los intentos de confusión y aprovechamiento toscamente político que se intentan hacer ante la opinión pública, que Banca Catalana, en lugar de convertirse en una banca pública comercial, ha sido cedida al Banco de Vizcaya por el go-

bierno del PSOE, a bajo precio y en condiciones muy favorables que representan perjuicios para el erario público, malogrando la posibilidad de introducir en la política financiera un elemento favorable a la recuperación económica y social de Catalunya. Al mismo tiempo, han perdido su puesto de trabajo quinientos empleados del grupo de Banca Catalana. De los tres objetivos que planteó el PSUC, queda, gracias a la acción del Ministerio Fiscal, la posibilidad de clarificar quien, y hasta dónde, tiene responsabilidades en la mala gestión que ha lle-

vado a una crisis financiera de una dimensión tan importante que, obviamente, legitima el pensar en la presencia de actividades tipificadas en el Código Penal.

Desde la profunda e indiscutible catalanidad que caracteriza al PSUC y desde nuestra voluntad de ayudar a consolidar las instituciones de autogobierno de Catalunya, denunciaremos cualquier intento de manipular políticamente la querrela, ya sea como un absurdo contrapeso a los resultados electorales del 29 de abril, ya sea como una forma de reforzar los resultados de CiU, llevando a confundir la querrela con una ofensa a toda Catalunya, unificando el sentimiento nacional catalán alrededor de Jordi Pujol, identificando de una manera inadmisiblemente a la persona con la institución, descalificando de hecho la independencia del poder judicial.

Consecuentes con todo ello, debemos combatir tanto las presunciones precipitadas de culpabilidad como las actitudes de adhesión exculpatoria o de desagravio apriorístico, y defender un respeto al funcionamiento de la administración de justicia, de la que esperamos una rápida y total clarificación, que hoy interesa a todos los ciudadanos de Catalunya.

CINCUENTA MIL MILLONES PARA DESPIDOS

Durante los años 1982-83, un total de 122.313 trabajadores han sido despedidos en Catalunya de forma individual según un estudio efectuado por CCOO en base a datos del IMAC.

En estos despidos no se incluyen los tramitados a través de los expedientes de regulación de empleo.

El total de cantidades pagadas por las empresas en concepto de indemniza-

ciones asciende a cerca de cincuenta mil millones de pesetas, lo que pone una vez más en evidencia la nula disposición de los empresarios para crear o mantener puestos de trabajo que tengan un carácter es-

table. Por el contrario, se destinan cantidades muy importantes —como las mencionadas— no para la inversión productiva sino para destruir empleo fijo que en algunos casos se sustituye por eventual y en

otros simplemente se pierde.

Otros datos de este estudio revelan que el promedio por despido asciende a 585.750 pesetas en 1982 y a 691.676 en 1983. Mientras que en la provincia de Barcelona la media de las indemnizaciones por despido es de 765.464 ptas. en el resto de Catalunya es muy inferior, en Girona de 383.075, en Tarragona de 372.162 y en Lleida de 257.343.

Es decir que el despido en Lleida resulta a los empresarios tres veces más barato que en Barcelona. Esto obedece a una mayor debilidad sindical y al propio tamaño de las empresas. Es también en Lleida en donde se da el mayor número de despidos con avenencia.

A. L.

AMBITO	TOTAL DESPIDOS		DESPIDOS CON AVENENCIA				CANTIDADES PACTADAS (en miles de pesetas)		CANTIDAD MEDIA POR DESPIDO (en pesetas)	
	1982	1983	1982		1983		1982	1983	1982	1983
			N.º	%	N.º	%				
BARCELONA	54.534	47.904	33.841	62	29.754	62,1	21.982.429	22.775.594	649.580	765.464
GIRONA	3.675	3.340	2.427	66	2.059	61,6	706.574	788.751	291.131	383.075
LLEIDA	2.638	2.291	2.043	77,4	1.699	74,2	441.465	437.226	216.086	257.343
TARRAGONA	4.259	3.672	2.945	69,1	2.573	70,1	1.035.231	957.572	351.522	372.162
CATALUNYA	65.106	57.207	41.256	63,4	36.085	63,1	24.165.700	24.959.144	585.750	691.676

No se incluyen los despidos tramitados mediante expedientes de regulación de empleo (fuente: IMAC).

Cerca de 700.000 trabajadores han firmado sus convenios en Catalunya

LA MEDIA DE INCREMENTO SALARIAL EN EL SECTOR PRIVADO ES DEL 8'02 %

Según un balance efectuado por la secretaría de acción sindical de CCOO, 635.336 trabajadores del sector privado han firmado sus convenios en Catalunya con una media de incremento salarial del 8,02%. De estos convenios 60 son sectoriales (media de incremento del

8%) y 221 de empresa (media de incremento 8,17%).

Noventa y nueve convenios que afectan a 422.407 trabajadores contienen cláusulas de revisión salarial y 69 incluyen el tiempo de bocadillo. La jornada media se sitúa en

1.824 horas y 51 minutos anuales, por debajo de las 1.826 horas y 27 minutos considerado como cómputo anual de la semana de cuarenta horas.

Asimismo se han firmado 9 convenios de empresas públicas, que afectan a 53.379 trabajadores con

una media de aumento salarial del 5,9% e incluyendo dos de ellos la cláusula de revisión salarial.

Los topes salariales impuestos por el gobierno en las empresas públicas son la causa directa de que los incrementos sean menores en este sector.

En total son cerca de 700.000 los trabajadores que han firmado sus convenios en Catalunya con incrementos que se sitúan en torno al 8%, desbordando los planteamientos del gobierno de limitar los aumentos salariales a un máximo del 6,5%.

No decimos nada nuevo al referirnos a las condiciones de trabajo que sufren los temporeros de hostelería en las zonas turísticas. En todo caso lo nuevo es denunciar con todo el coraje cómo, después de año y medio de gobierno mal llamado socialista, tampoco en esta cuestión se ha mejorado nada.

El también mal llamado «milagro del turismo español» tiene una explicación muy poco milagrera, sino más bien prosaica y real, que se reduce a la explotación escandalosa de los parados de las regiones del sur de España.

«LA CARA AMARGA DEL TURISMO»

Durante los últimos veinte años la oferta hotelera de Catalunya no ha tenido competidores a nivel de precios en el mercado europeo.

Pero... ¿cómo se han podido mantener esos bajos precios? Por tres razones. La primera es la libertad absoluta de los empresarios para construir y destruir dónde y cómo han querido. La segunda, la inexistencia de presión fiscal. Y la tercera y última, también la fundamental, es la existencia de una mano de obra masiva y barata, y totalmente temporal, con la que no contaban el resto de países mediterráneos que tienen posibilidades de competir.

Estos tres factores han permitido que, a pesar de tener los precios más bajos de Europa, el capital catalán haya encontrado en el sector turístico una auténtica gallina de los huevos de oro.

Tan sólo en los inicios del capitalismo industrial podríamos encontrar parangón con las condiciones de trabajo que han sufrido y sufren los trabajadores temporeros en la industria turística: jornadas interminables de quince y dieciocho horas, sin días de descanso, sin alta en la Seguridad Social, hacinamiento en sótanos y azoteas, y todo esto por salarios ridículos y sostenidos mediante una represión total.

Es ahí donde está el milagro del turismo en Catalunya, es ahí también donde están los méritos

de los *emprendedores* empresarios del turismo tantas veces reconocidos por don Manuel Fraga en sus tiempos de ministro del ramo, y mucho más por el ministro actual, señor don Enrique Barón, tan atento él a las reivindicaciones sectoriales de los empresarios planteadas entre plato y plato de langosta a la americana y *chateaubriand* a cargo de la Federación Empresarial de Hospedaje. Reivindicaciones que, atendidas entre tan exquisitos manjares, se escuchan mucho mejor sin duda.

El sindicato de CCOO, ya desde antes de que fuera legal, ha luchado por terminar con esas condiciones de trabajo. Hemos luchado para informar y organizar a los trabajadores temporeros, para unirlos y en consecuencia para cambiar las cosas. Fruto de esa labor es la mejoría notable de la situación. Especialmente en lo tocante a los salarios, ya que se ha conseguido, al menos, que en la mayoría de las empresas se apliquen los salarios del convenio. Asimismo se ha mejorado lo que se refiere a las altas en la Seguridad Social; no obstante, en lo tocante a la jornada laboral, descanso semanal y condiciones de seguridad e higiene, aún persisten unas condiciones indignas.

LA LUCHA CONTRA EL FRAUDE EN LA HOSTELERÍA

En este sentido hay que señalar que los avances conseguidos han sido fru-

to exclusivamente de la Federación de Hostelería de la CONC, y que a nivel político, sólo el PSUC ha intervenido en este tema. El pasado año, el grupo parlamentario del partido presentó una moción en el *Parlament* en la cual se pedía al *conseller de Treball* presentase al pleno un plan de actuación contra el fraude colosal en la hostelería de las zonas turísticas. Esta propuesta fue aprobada por el pleno y ayudó mucho a que ese año la inspección de trabajo realizase una buena campaña de control.

Durante esa campaña, la inspección visitó 1.290 empresas de hostelería y levantó un total de 1.379 actas de infracción por importe global de setenta y ocho millones y medio de pesetas. En estas denuncias están incluidos todo tipo de fraudes, desde faltas de altas en la Seguridad Social hasta extranjeros ilegales. Estas campañas de inspección no resuelven el problema por sí solos pero sí son un excelente complemento de la acción sindical, y es por eso que desde el sindicato estamos trabajando para que se lleven a cabo cada año y, sobre todo, que se hagan más eficaces. Para nosotros lo importante no es que se impongan muchas sanciones sino que se sancione de tal forma que se dé ejemplo y se conmine a los empresarios a cumplir la ley. En este orden de cosas sería bueno, por ejemplo, que en casos de reincidencia grave de algún establecimiento, la inspección solicitase de la autoridad gubernativa el cierre de éste. Esta medida

ya se llevó a cabo en Lloret el año 1982 debido a la contratación ilegal de extranjeros, y dio muy buenos resultados.

ACCIÓN POLÍTICA Y SINDICAL

Antes me he referido a la moción que presentó el PSUC en el *Parlament*. Esa moción fue preparada entre el grupo parlamentario y la Federación de Hostelería de CCOO y, como he dicho, fue oportuna y tuvo resultados satisfactorios. En este caso tenemos un ejemplo concreto de colaboración entre el sindicato y el partido y de cómo lograr que las instituciones sean un instrumento válido para la lucha de los trabajadores por sus derechos inmediatos.

Por lo demás, hace falta que las organizaciones del partido en las zonas turísticas asuman como tarea fundamental, en lo que a movimiento obrero se refiere, la lucha por mejorar las condiciones de trabajo de los temporeros.

Esta labor se puede llevar a cabo de distintas formas; pondremos como ejemplo algunas de ellas:

a) Donde exista CCOO los militantes del partido deben lograr que la unión local y/o comarcal preste al trabajo sindical de los temporeros la atención que merece. Hoy en día, la mayoría de las uniones locales, si bien reconocen la importancia de este sector, mantienen una actitud pasiva, es decir, esperan que los trabajadores va-

yan a los locales a plantear sus problemas. Les asesoran sobre sus derechos pero de ahí no pasan. Por consiguiente, la tarea fundamental de nuestros cuadros sindicales en esas zonas debe ser conseguir que las uniones locales pasen de la pasividad a la intervención, fundamentalmente colaborando con la Federación de Hostelería en la organización de reuniones y asambleas, en el reparto de hojas informativas, entregando a la Federación listados de empresas para denunciar a la inspección, etcétera, etcétera.

b) Las organizaciones del partido en las zonas turísticas deben realizar reuniones con los militantes y simpatizantes que durante el verano trabajen en la hostelería, que en algunos casos no son pocos, para que estos trabajen en el sindicato.

c) En las localidades turísticas en las que no exista CCOO pero sí agrupación del partido, ésta debe asumir el trabajo de información y de colaboración con la Federación de Hostelería de CCOO.

Nuestros concejales deben llevar a los ayuntamientos la problemática de los temporeros, y en los aspectos de seguridad e higiene, ya que los ayuntamientos tienen competencia en esta materia, y que el partido, dónde pueda, debe obligar a que se ejerza dicha competencia.

AGUSTÍN VEGA
de la Federación
de Hostelería de CCOO

UNA DELEGACIÓN DEL PARTIDO COMUNISTA DE CUBA, HUÉSPED DEL PSUC

Los días 28 y 29 de mayo ha estado en Catalunya una delegación del PC de Cuba integrada por Jaime Crombet, miembro del Secretariado del Comité Central, y por Julio Ballesta, miembro de la Comisión de Relaciones Exteriores del partido hermano de Cuba.

La delegación, que llegó a Madrid el día 22 a invitación del PCE, había visitado previamente Andalucía y Asturias y a su regreso a Madrid debía visitar distintas ciudades de Castilla y mantener conversaciones con la dirección del PCE para intercambiar experiencias y fortalecer la colaboración y

la amistad tradicionales entre los comunistas cubanos y españoles.

En Barcelona se incorporaron el embajador de Cuba en España, que se encontraba en esta ciudad, y el cónsul de Cuba en Barcelona.

El Comité Central del PSUC recibió a los huéspedes en un sencillo acto en su sede de la calle Ciutat, en el curso del cual Jaime Crombet y Gregori López Raimundo mostraron su satisfacción por esta visita que, tras los recientes viajes a Cuba de Gregori López Raimundo primero y más recientemente de Antoni Gutiérrez Díaz, permite afirmar



el apoyo mutuo y la solidaridad común con la revolución sandinista y con la lucha de todos los pueblos de América latina con-

tra el imperialismo, por la independencia y la libertad.

Los miembros de la delegación cubana, acompañados por Rafael Ribó, Antoni Gutiérrez Díaz y Gregori López Raimundo, visitaron el Parlament de Catalunya y fueron recibidos por el nuevo *president* del mismo, Muy Honorable Señor Miquel Coll i Alentorn.

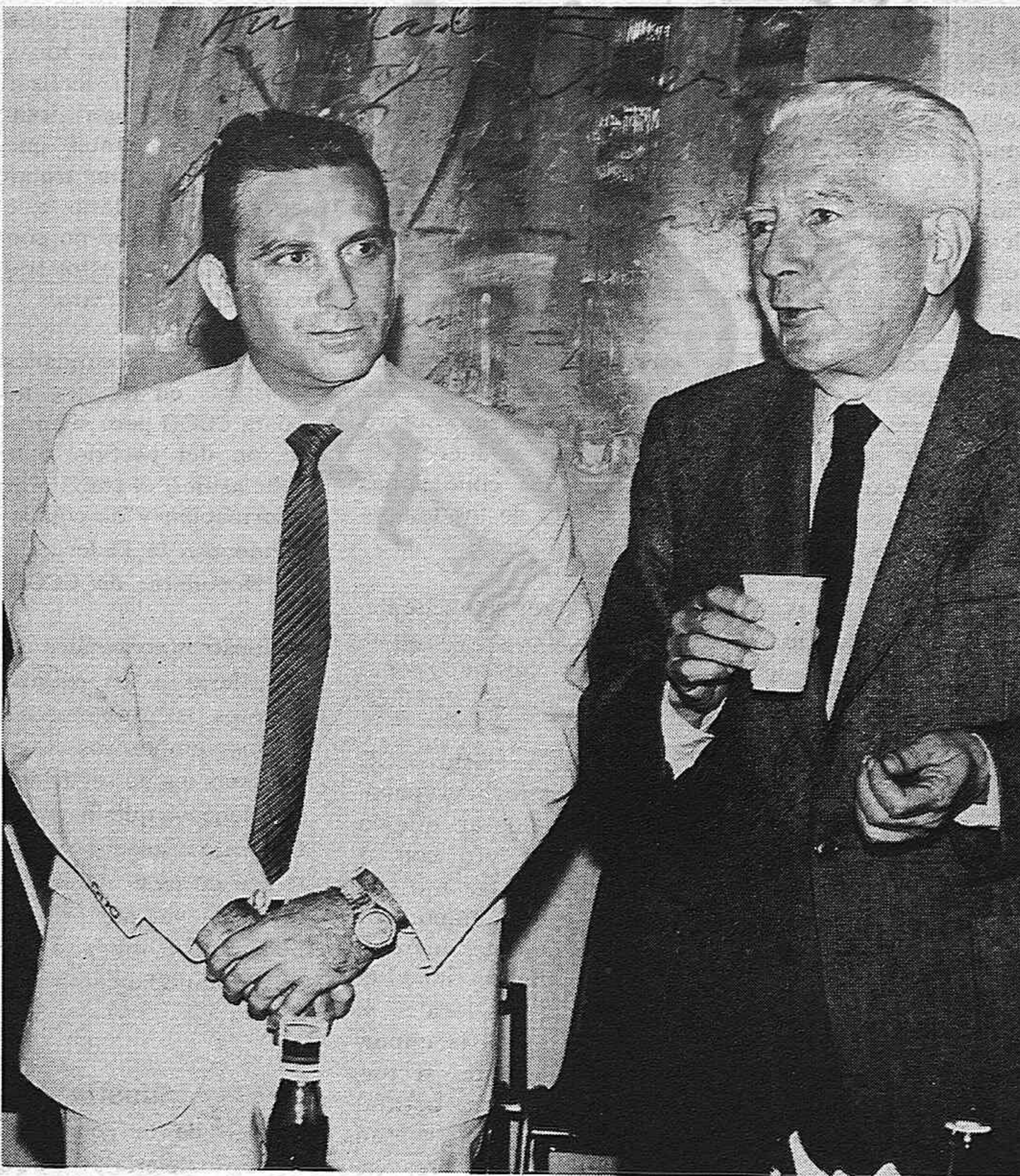
La delegación, por la tarde, se trasladó a Santa Coloma de Gramenet, donde visitó la alcaldía, el *casal de joves* «Mas Fonollar» y el local central del PSUC. En los tres lugares se puso de manifiesto la admiración y simpatía de los comunistas de Catalunya hacia el PC de Cuba y hacia Fidel Castro, así como por los logros de la revolución cubana, que Jaime Crombet explicó con gran realismo, sin ocultar dificultades e insuficiencias ni los peligros que aún amenazan a Cuba como consecuencia de la política agresiva de los EEUU.

En el encuentro con los militantes comunistas, Antoni Gutiérrez Díaz definió los rasgos que caracterizan la situación y la lucha del PC de Cuba y que sustentan la amistad y la admiración que sentimos hacia la primera revolución socialista de América.

El día 29 la delegación viajó a las comarcas de Girona, donde recibió las mejores atenciones de parte de los camaradas Josep Quintanas, Joan Olóriz y Màximo Antequera.

En la capital y en Palafrugell fue recibida por los respectivos ayuntamientos y realizó visitas turísticas. La delegación fue despedida en un acto final celebrado en Blanes, desde donde sus componentes se trasladaron al Prat de Llobregat para tomar el avión para Madrid.

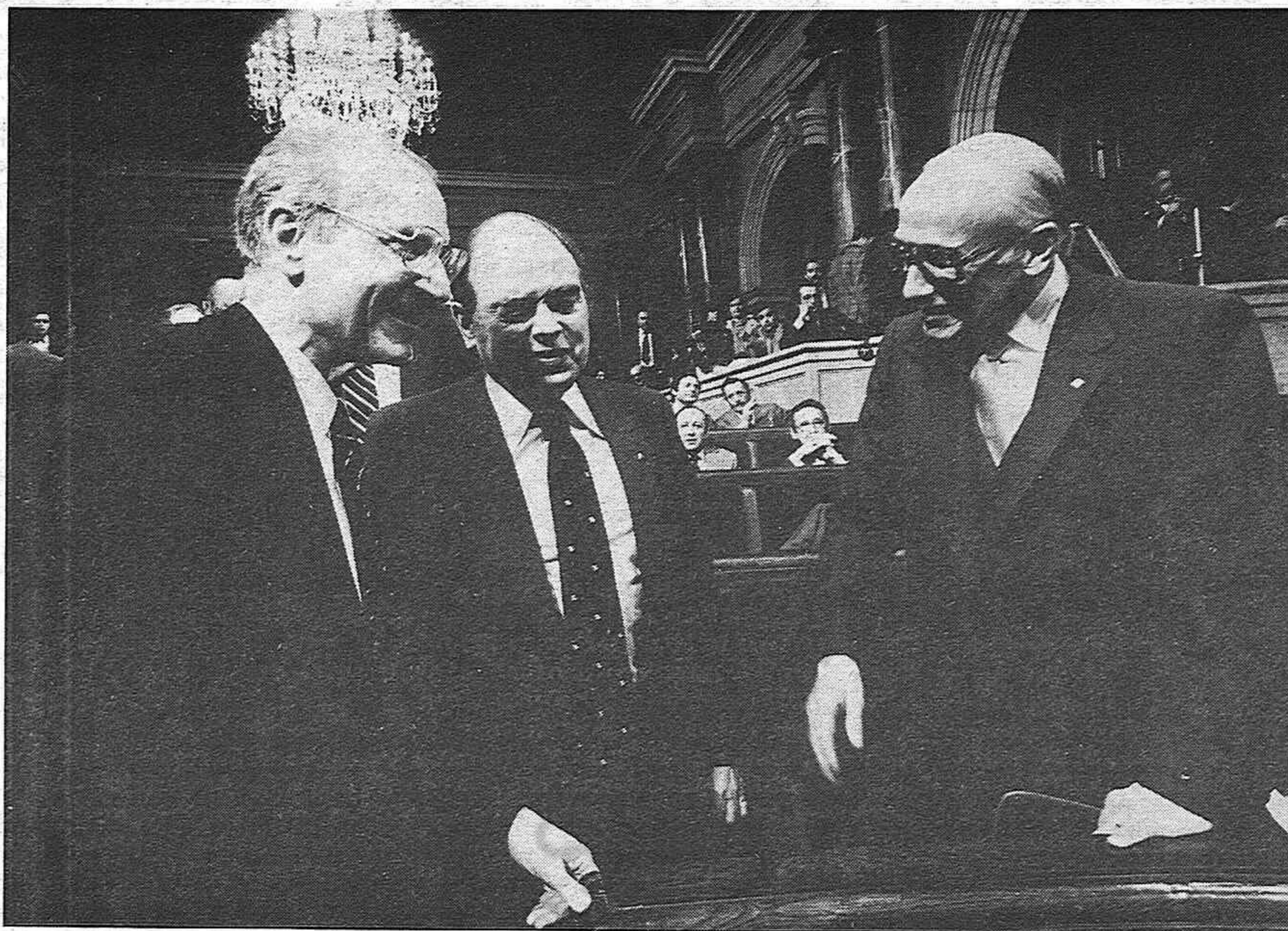
El camarada Damián Pretel y Gregori López Raimundo acompañaron siempre a la delegación, que ha dejado en Catalunya el mejor recuerdo.



Com a element fonamental d'aquest nou sector públic és imprescindible crear un sector financer públic català com a instrument de la recuperació econòmica, que trenqui el monopoli del preu del diner i, per tant, que no es converteixi en un apèndix de la gran banca espanyola que avui domina Catalunya.

Atès que els serveis financers han de ser instruments de l'activitat econòmica i no un fi en ells mateixos, l'existència d'una banca comercial pública competitiva, gestionada segons criteris exclusivament tècnics, contribuiria a forçar millores en el conjunt dels serveis financers.

El PSUC, que considera clau aquest objectiu en un projecte de planificació democràtica per a la recuperació econòmica i social de Catalunya, ha aportat reiteradament propostes concretes per iniciar el procés arran de la crisi de la Banca Catalana i davant la privatització del Banc Atlàntic.



LA POLÍTICA AGRÀRIA

Un tema cabdal per a la recuperació econòmica i social de Catalunya és la política agrària. Una política a la qual, efec-

tivament, el senyor Jordi Pujol ha fet referència en el seu discurs. I ens ha parlat de la necessitat de crear un clima de confiança en el sector.

Però el cert és que en els darrers quatre anys el Consell

Executiu no ha sabut crear aquest clima. És, doncs, en certa manera, malgrat que sigui implícitament, el reconeixement que en aquests quatre anys no s'ha modificat ni el més mínim element estructural en el camp català, no s'ha incrementat el nivell de rendes com a conseqüència directa de l'acció de govern i s'ha limitat conscientment la participació dels sindicats a l'hora de fixar els eixos de la política agrària.

En aquest marc, el tema de les cambres agràries adquireix una especial significació: per la història recent quant al tema, pel que van representar en el debat d'investidura d'ara fa quatre anys i pel posicionament pres ahir pel candidat.

El senyor Jordi Pujol ens ha dit que cal no utilitzar la qüestió agrària com a arma de lluita política. Però és que el tema és profundament i evidentment polític, sense cap connotació instrumental, perquè és decisiu a l'hora de dibuixar el futur del sector agrari.

I aplicar allò que el candidat ens va explicar ahir representa el manteniment dels pagesos i les seves famílies en la marginació municipal; confondre representativitat sindical amb prestació de serveis; deformar la tasca dels sindicats; mantenir ajuntaments paral·lels, corporativistes i en molts casos caciquils a tots els municipis de Catalunya. Representa fer cas de les tesis del sindicat USAC-joves agricultors enfront dels posicionaments de la Unió de

Pagesos en aquests temes, clarament ratificats en el seu III congrés.

El PSUC està per la dissolució de les cambres agràries, per la creació d'un organisme de serveis globalitzador, exclusivament tècnic i professional i que arribi a tots els municipis de Catalunya; per atorgar als sindicats pagesos capacitat plena per a la prestació de serveis; per unificar la política agrària a escala municipal en els ajuntaments, i perquè els únics interlocutors entre el pagès i l'administració siguin precisament els sindicats.

Són, per tant, dos models confrontats, de debat polític, senyor Pujol, i el fet que el govern del PSOE no hagi dissolt les cambres agràries no pot ser esgrimit com a pretext a l'hora de prendre posició clara i definida davant una qüestió política transcendent que és a la base mateixa d'una política agrària d'estructura i rendes, d'orientació de conreus, que protegeixi l'explotació familiar i que generi mecanismes eficaços de finançament.

LES PRESTACIONS SOCIALS

En el seu discurs, el senyor Jordi Pujol, a l'hora de referir-se a les prestacions socials, ens ha ofert una reflexió plena de bona voluntat sobre una sèrie de col·lectius que pateixen marginació. S'ha referit als parats —joves i adults—, als minusvàlids —físics i psíquics—, als



malalts, als portadors de qual-
sevol handicap biològic o so-
cial.

Però davant aquests fets cal
no oblidar la qüestió de fons, i
és que la insolidaritat, la des-
agregació social i la marginació
són la cara amagada, però no
pas per això menys punyent, del
capitalisme, de la desigualtat
social que es tradueix en des-
igualtat de tota mena —inclo-
ent-hi la felicitat— a l'hora de
gaudir de les possibilitats que la
riquesa de la nostra societat
ofereix als ciutadans.

Podem coincidir en el diag-
nòstic d'aquesta situació, però
no podem de cap manera coin-
cidir en les propostes per re-
dreçar-la. És impossible, i la
història ens dona la raó, que la
iniciativa privada o el filantro-
pisme sols arreglin aquestes
greus situacions de desigualtat
social. Només la iniciativa pú-
blica —és a dir, feta en nom
de tots i, per tant, autèntica-
ment racional i democràtica—
és capaç de millorar les condi-
cions de vida i de treball d'a-
quests col·lectius.

Per això el PSUC ha estat el
primer partit a reclamar un sis-
tema públic, universal i gratuït
en el moment de l'ús en matè-
ria d'assistència sanitària, el



Servei Nacional de la Salut. Pel
contrari, el candidat a la presi-
dència, en el seu discurs s'ha
pronunciat per un sistema mixt,
mig públic i mig privat, però
no ha explicat que el sector
privat del seu model viu a ex-
penses dels diners públics a
través dels concerts de les clí-
niques i els hospitals privats.

Per això el PSUC ha estat
també el primer a proposar un
sistema públic, universal i om-
nicomprensiu de Serveis So-
cials, que doni sortida específi-
ca i sectorial a cada un dels

problemes tan greus dels dismi-
nuïts físics i psíquics, dels des-
nonats, dels vells, de tots els
qui pateixen algun handicap
biològic i social.

La iniciativa privada en els
terrenys de la salut i del benes-
tar social només ha produït fins
ara —i la història de la situació
heretada ho prova ben rotunda-
ment— més desigualtat social,
territorial i assistencial. Els des-
nivells de salut i benestar so-
cial que clivellen la nostra so-
cietat sols es corregiran —a part
del canvi de model de socie-

tat— amb una enèrgica i plani-
ficada acció pública i des de
l'administració pública.

En aquest terreny no valen
els mers pronòstics. Cal pren-
dre compromisos. Cal dir ro-
tundament si s'està per un mo-
del sanitari i de serveis socials
que fomenti la igualtat entre
tots els usuaris, o si s'està per
d'altres models que mantenen,
si és que no l'agreu, la des-
igualtat en l'accés a l'ús d'a-
quests serveis i —que encara
és més greu— en la seva qua-
litat.

L'experiència d'aquests qua-
tre anys i el discurs que ahir
se'ns va presentar deixen poc
lloc al dubte sobre el tipus de
model de prestació social que
es proposa seguir el govern de
Convergència i Unió.

Enfront d'aquest model, el
PSUC proposa una política que
busca realment la igualtat i la
solidaritat entre tots a través
de construir uns serveis públics
de Salut i de Serveis Socials que
estiguin a l'abast de tots els
ciutadans sense cap mena de
discriminació.

LA CULTURA

* Un ex-diputat del PSUC, des
d'una autoritat difícilment dis-



cutible, es preguntava ahir a les pàgines d'un diari:

«¿Es possible que durant els pròxims quatre anys es practiqui una política cultural oberta, integradora i participativa? ¿Es possible que l'actual Parlament destini una part important del pressupost —no com ara, d'un miserable 1,4%— a Cultura?»

Perquè, si bé és cert que el futur de la nostra comunitat depèn essencialment de la solució de la crisi econòmica, de les possibilitats de generar riquesa i distribuir-la entre els ciutadans perquè tothom assoleixi un nivell de vida satisfactori, també és cert que depèn en gran mesura del desenvolupament cultural de Catalunya.

Cal, per tant, en aquest terreny, una acció decidida, imaginativa i participativa que s'enfronti amb el procés de dominació cultural de les multinacionals, que compti amb un sector públic català que hi jugui un paper destacat.

Una política cultural concebuda com una forma de convivència exigeix una projecció activa sobre tot el territori de Catalunya, amb una col·laboració de tots els ajuntaments que permeti l'elaboració d'un mapa dels Serveis Culturals de Catalunya, i amb un programa espe-

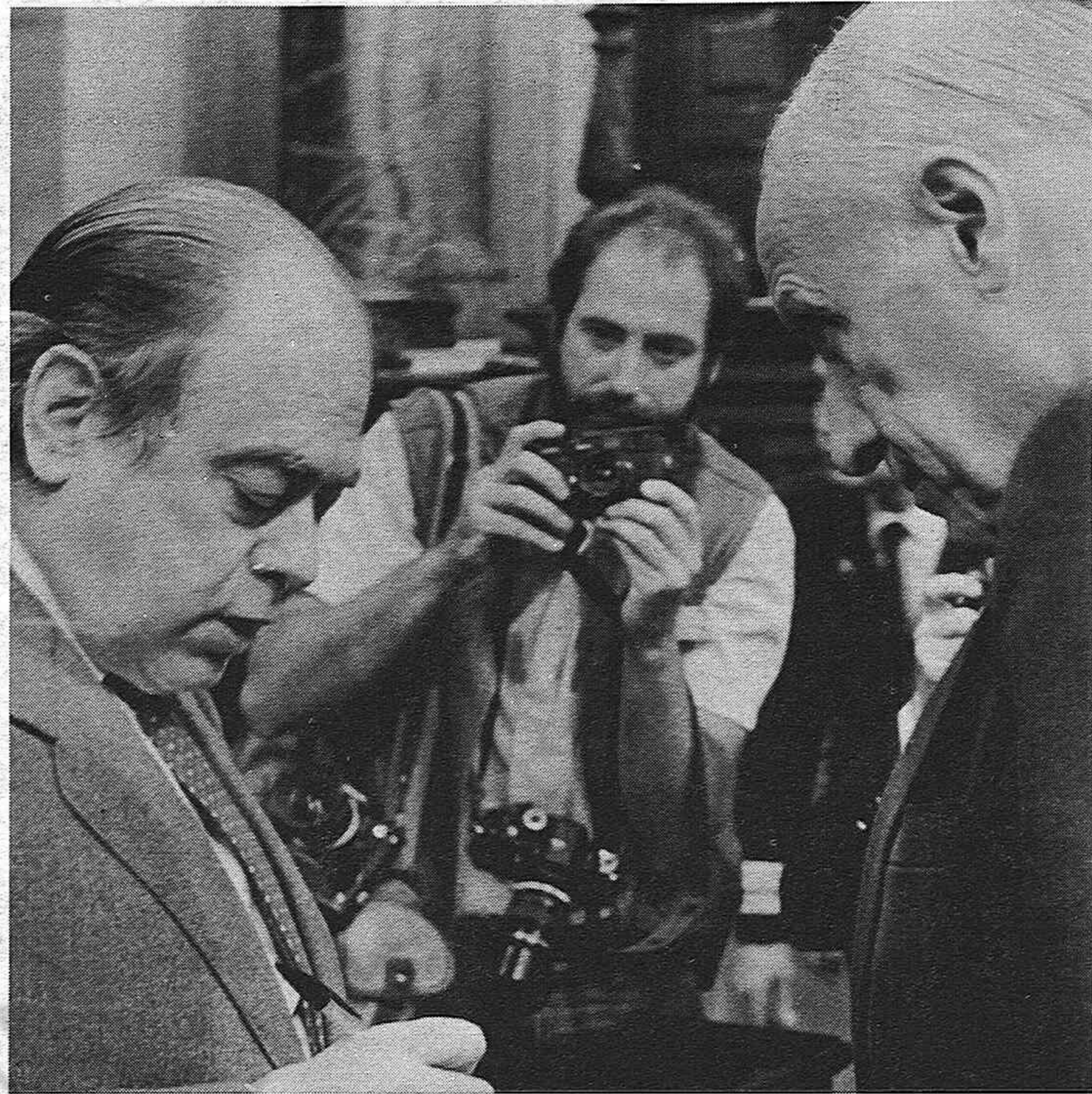
cífic per a les zones més infra-dotades, com, per exemple, les del cinturó industrial de Barcelona.

I si aquesta política cultural ha de ser un dels eixos vertebradors de la reconstrucció nacional de Catalunya, ha d'afermar-se en la voluntat de diàleg i participació en l'elaboració per part dels qui en són protagonistes: els intel·lectuals i els artistes, les entitats culturals, els ajuntaments i els sindicats.

Cal delimitar en molts camps de l'activitat cultural quins són els problemes bàsics, quines són les necessitats més urgents. L'instrument per avançar en aquest camí, per definir «l'estat de la qüestió», és l'elaboració d'un Llibre Blanc de la Cultura que permeti fixar una política de prioritats.

Un tema essencial de la política cultural a Catalunya ha de ser, sens dubte, la normalització lingüística.

Tots ens hem felicitat de l'aprovació de la Llei. El PSUC se sent satisfet de la seva participació, però cal un desplegament eficaç de la Llei i una dotació econòmica suficient que hem reclamat amb insistència, junt amb la necessària unitat de criteri des del Consell Executiu.



Per aconseguir aquesta unitat de criteri entenem que la solució passa per l'adscripció de la Direcció General de Política Lingüística al Departament de Presidència. Mentre estem tant lluny d'una situació normalitzada, la política lingüística no és ni pot ser l'afer d'un sol Departament.

MILLORAR L'AUTONOMIA

I, més enllà encara, una política cultural avui a Catalunya exigeix plantejar-se la situació de la premsa periòdica en català, delimitar un model de televisió autonòmica que superi les precipitacions instrumentals i que assegurï el funcionament del tercer canal amb plena independència de programació, amb capacitat competitiva, aconseguint que els seus programes reflecteixin plenament la realitat catalana i tota la seva diversitat comarcal.

Cal plantejar-se, també, l'existència d'altres canals —municipals, supramunicipals o comarcals—, elaborant urgentment l'estatut jurídic que n'asseguri la regulació i el funcionament.

Així mateix, es fa necessari aconseguir la llei orgànica a nivell d'Estat que faci entrar la plurinacionalitat a Televisió Espanyola; dotar de suport i estatut estable les emissores de ràdio municipals; crear un ens

autònom de cinema que suposi una certa administració de la indústria implicada i la generació d'una infraestructura de producció.

Cal fomentar la vida teatral a totes les comarques de Catalunya, amb una voluntat descentralitzadora, elaborant urgentment una Llei de Teatre que ordeni l'acció pública en aquest terreny i l'article amb la privada.

I cal, també, treure les arts plàstiques de l'oblit a què han estat sotmeses i proposar-se com a objectiu, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, la creació d'un Museu d'Art Contemporani.

* * *

Una part decisiva dins el desenvolupament cultural de Catalunya és l'ensenyament, una matèria en la qual la Generalitat té competències plenes i, dins els respectes a les lleis orgàniques, competència legislativa avui no desenrotllada.

Hem de recordar que el Parlament no ha conegut el text del govern sobre la Llei d'Ensenyament anunciada en el discurs d'investidura del 1980. I ara, el candidat no ens ha anunciat tampoc cap iniciativa legislativa de cara a l'ensenyament i la recerca.

Certament, el candidat ens ha parlat de millores qualitatives, però no podem oblidar les man-





cances prioritàries que existeixen encara.

Però, ni les promeses de millores qualitatives ni la necessària superació de les deficiències no poden silenciar el tipus de política educativa que es proposa. En aquest sentit, el PSUC es defineix, una vegada més, a favor de la xarxa pública, catalana, democràtica, laica i de qualitat, amb la incorporació de les escoles del CEPEPC a aquesta xarxa, per a la qual cosa cal la immediata regulació normativa de la llei del Parlament. Al mateix temps, cal canviar l'administració del sistema educatiu, racionalitzant la Conselleria i creant els districtes escolars com a unitats administratives i de govern educatiu en tots els seus aspectes.

* * *

Cal normalitzar institucionalment Catalunya. I això vol dir, al nostre entendre, aprofundir l'autogovern en la mesura que ho permet una lectura autònoma de la Constitució i l'Estatut.

Estem d'acord que l'aprofundiment de la nostra autonomia ha de ser solidari respecte de les altres comunitats autònomes i, alhora, diferenciat a partir de la nostra identitat nacional.

Per a nosaltres, el ple desenvolupament del nostre autogovern ha d'anar lligat a l'experiència crítica de l'aprofitament de la nostra capacitat estatutària i de la utilització de les ensenyances —i, fins i tot, les dificultats— sorgides en el treball

de la comissió mixta de traspassos.

Es des d'aquestes experiències que ens proposem impulsar la millora de l'autonomia. Una millora que entenem lligada a la revisió i finalització dels traspassos, tant pel que fa a la seva vessant político-administrativa com per la valoració de costos directes i indirectes i noves inversions.

Així mateix, entenem que cal impulsar un desenvolupament pro-autonomista de totes aquelles qüestions que en la Constitució es remeten a lleis de bases.

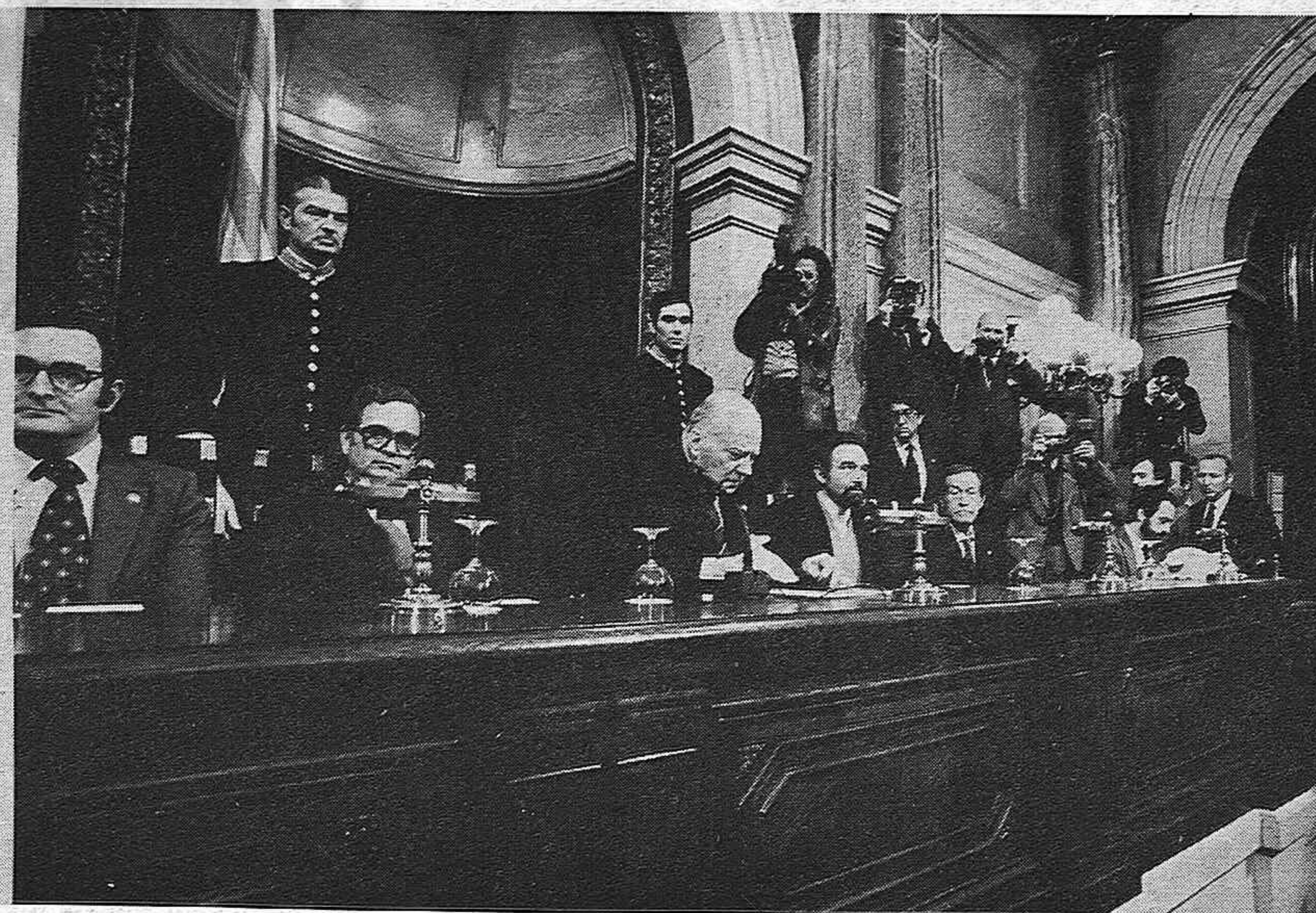
Però també pensem que cal enfocar la millora de l'Estatut per la via de l'article 150 de la Constitució. No hem sabut veure en el discurs del senyor Jordi Pujol cap referència ni a la millora ni a la reforma de l'Estatut. Seria bo que hi hagués una definició del candidat sobre aquesta matèria.

El PSUC ja ha presentat en l'anterior legislatura una proposta de llei orgànica de transferència de competències, coneguda com «la millora de l'Estatut». Aquesta opció, cronològicament provisional, ens permetria avançar sense necessitat de convocar els ciutadans a refe-

rèndum i ampliaria l'eficàcia del nostre autogovern.

LA DIVISIÓ TERRITORIAL

Tampoc no s'ha definit el senyor Jordi Pujol sobre la nova divisió territorial i administrativa de Catalunya. Ha expressat —això sí— la seva disposició a una discussió oberta, ha assenyalat la complexitat del tema i la tradició comarcalista de Catalunya, però no s'ha definit sobre les línies generals d'una proposta i, molt concretament, sobre l'opció de Catalunya província única, malgrat remarcar-ne les bondats.



Una taula històrica

Tot i estar d'acord amb el fet que el procés de recomarcalització exigirà un nou treball que, arrencant dels ajuntaments, arribi a constituir les unitats representatives, entenem que la província única és la proposta que pot obrir d'una manera més racional el procés de la nova divisió territorial i administrativa, tant perquè deixa un marc completament obert per a la creació de municipalies, subcomarques o comarques, i també —en el seu cas— la creació de divisions supracomarcales, com perquè obre la via a la simplificació de l'administració i a la supressió progressiva de les diputacions, delegacions ministerials, corporació metropolitana i governs civils.

Entenem que una proposta d'aquesta mena exigeix aconseguir interessar en el compromís les forces polítiques no sols de Catalunya sinó també a nivell de les Corts de l'Estat. Però creiem, alhora, que una actitud decidida de l'actual majoria, que no tingués el caràcter d'ambigüitat complaent que ens ha semblat que es despenia de les paraules del candidat, seria un important element per fer avançar el projecte, tant més que existeixen dues forces polítiques al Parlament decididament compromeses amb la proposta.

REFORMA DE L'ADMINISTRACIÓ

En el discurs del senyor Jordi Pujol se'ns anuncia la possibilitat de comptar, després de l'aprovació de la Llei de Reforma de la Funció Pública, amb la nostra pròpia llei, aquí, posposant per a un període posterior la corresponent llei de creació de cossos o escales d'administració.

La reforma de l'administració catalana ha estat una preocupació constant del PSUC, entenent que aquesta havia d'oïr a dos principis: la racionalitat i la professionalització. Creiem, també, que la reforma s'ha de fer amb la participació dels seus treballadors.

Aquests criteris són els que informaran la nostra postura davant aquests projectes de llei, que, en el cas de la Llei de la Fundació Pública de Catalunya, necessitaria la derogació del títol VII de l'LPA per tal de garantir l'exercici ple d'aquesta competència a la Generalitat.

I, pel que fa a la Llei de l'Escola de la Funció Pública, creiem que caldria elaborar-la



Ribó ensenya el Parlament català a parlamentaris autonòmics del PCE

vinculant-la a la universitat i a la societat catalana.

* * *

Com dèiem en iniciar aquesta intervenció, el discurs del candidat està faltat d'una sistematització i una programació precisa que en dificulta fins i tot la discussió.

No obstant això, hem intentat prendre posició davant una proposta global que entenem feta des de pressupostos econòmics, socials, culturals i institucionals amb els quals tenim profundes diferències.

La nostra actitud cal que sigui entesa, doncs, des de l'oposició a un projecte no coincident que ens portarà al debat i a la confrontació d'idees en el Parlament i en la societat, des

de la nostra voluntat de servir un projecte nacional per a Catalunya que entenem lligat a la classe treballadora i a les capes populars.

Un projecte coherent amb la nostra trajectòria i que apunta inequívocament cap a la consecució dels objectius fonamentals de progrés i transformació que entenem que necessita la nostra societat.



EL PSUC NO ES

Entrevista amb



Jordi Conill, responsable de política municipal del PSUC, regidor de l'Ajuntament de Barcelona i diputat provincial, convocà conjuntament amb l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Francesc Baltasar, i el regidor de l'Hospitalet, Joan Saura, una roda de premsa que fou recollida àmpliament pels mitjans d'informació. El PSUC, en uns moments difícils de la vida municipal, volia deixar les coses clares. A Barcelona el grup del PSC-PSOE governa amb una prepotència que fa que el grup comunista no sigui informat ni, per tant, tingut en compte a l'hora de les grans decisions. A la Corporació Metropolitana es canvien persones i es fa una política amb la qual el PSUC és en desacord. Es demana un cop de timó a l'Ajuntament de Barcelona i que no s'utilitzin els ajuntaments com un contrapoder de la Generalitat.

JOAN SANJUAN

En relació als acords de govern municipal, Jordi Conill ens diu:

Ara com ara, no apareixen condicions ni possibilitats de formular acords generals amb cap altra força política en relació a la problemàtica municipal. Apareixen elements de coincidència en aspectes puntuals, tant amb el PSC com amb CiU, però també aspectes importants de desacord.

Per tant, hem de posar en primer pla la necessitat d'assegurar la governabilitat dels nostres ajuntaments i la seva pròpia identitat en l'estil de governar-los (gestió i participació, diàleg amb la població, sensibilitat davant les preocupacions socials, etcètera).

En aquest sentit, l'acord amb altres forces polítiques, per tal d'assegurar la governabilitat municipal, dependrà de cada dinàmica local concreta.

I, en tot cas, allà on aquesta dinàmica ens ha impedit participar en el govern local, la nostra conducta política d'oposició demana un seguiment efectiu de la gestió municipal, i, sobretot, una disposició permanent dels nostres regidors de contacte amb la població, amb les seves organitzacions socials, per tal de ser-ne portantveus, lligant aquesta tasca a les orien-

tacions dels comitès locals, en el camí de recuperar i fer partit, així com d'anar preparant ja les nostres alternatives i persones públiques cap a les eleccions del 1987.

Després de les eleccions autonòmiques caldrà plantejar-se de bell nou quina ha de ser l'actitud dels ajuntaments, en la seva majoria d'esquerres, davant d'un govern de la Generalitat i un Parlament amb majoria absoluta de CiU.

El PSUC entén que cap institució local (ajuntament, CMB, diputació, etcètera) no pot caure en la fàcil temptació del «contrapoder polític».

El PSUC impulsarà una política local de clara i transparent relació institucional amb la Ge-

neralitat, alhora que exigint el compromís d'ajut que aquesta ha de dispensar a l'administració local catalana (defensa de la seva autonomia, lleis bàsiques, ajut econòmic, etcètera).

És en aquest mateix sentit que confiem que les lleis que el Parlament de Catalunya ha de legislar en relació a l'administració local (i àdhuc les posicions que ha de prendre respecte al Parlament espanyol) tinguin un ampli consens i, que, en especial, la Llei d'Ordenació Territorial respongui als criteris de simplificació, coordinació i eficàcia.

El PSUC ha dit que la Corporació Metropolitana no funciona, que el seu òrgan de govern porta mesos sense reunir-se. D'altra banda, s'entreté amb

coses com política cultural, ocupant el camp dels ajuntaments, o amb el projecte d'una guia de l'oci metropolitana.

En aquesta línia, el PSUC entén que es necessita amb urgència assentar les bases del diàleg i l'acord de totes les forces polítiques presents en la gestió municipal de l'àrea metropolitana i de la regió i sobre el futur polític, econòmic i social d'aquesta àrea. Reitera la necessitat d'un *Pacte Metropolità* en condicions de respecte de tots els interlocutors. Tant més quan constata les insuficiències de gestió política existents en el marc de l'actual CMB.

Seguint amb les institucions supramunicipals, Jordi Conill ens parla del paper de les diputacions.

Igualment, entenem que sobre una situació política favorable per tal que les diputacions coordinin més estretament el seu treball amb la Generalitat, en el camí de la seva desaparició que comporta, a la vegada, la creació d'organismes supramunicipals autènticament representatius.

Jordi Conill ens parla de la importància que tindrà l'assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya convocada per al dia 16 de juny al Palau

*«elements de coincidència
i importants desacords
tant amb el PSC
com amb CiU»*

CASA AMB NINGŪ

Jordi Conill

de Congressos de Montjuïc. En aquesta assemblea, a la qual —segons Jordi Conill— tots els alcaldes i regidors del PSUC haurien de fer un esforç per assistir, es plantejarà la greu situació de les hisendes locals. Jordi Conill no descarta que d'aquesta assemblea surtin propostes concretes de mobilització conjunta dels ajuntaments de cara a fer que el govern incrementi la participació dels ajuntaments en els pressupostos generals de l'Estat. Per primera vegada en aquesta assemblea hi haurà una representació com a observadors de l'Associació Catalana de Municipis.



Alcaldes i regidors del PSUC del Vallès Occidental amb Jordi Conill

El PSUC es mostra partidari de fer que es creïn les condicions necessàries perquè, ben aviat, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis es fusionin en un sol organisme que reforci la capacitat de diàleg i d'exigència dels ajuntaments davant les altres institucions.

El PSUC es continua mostrant altament preocupat per les conseqüències que la política econòmica del govern del PSOE suposa a l'hora d'escatir

la finançació dels ajuntaments. Cal enfortir la capacitat inversora de les hisendes locals i amb urgència, mitjançant l'oportuna llei.

difícil l'elaboració de la Llei Municipal de Catalunya, atempta contra l'autonomia municipal, reforça el caràcter presidencialista dels ajuntaments, avança ben poc en la «participació i descentralització» que l'administració moderna demana.

El PSUC, conjuntament amb el PCE, presentarà al Parlament espanyol una llei de bases que esmena la totalitat de l'actual projecte. Així com un conjunt d'esmenes particulars, que, entre altres coses, recullen singularment les formulades per la Federació de Municipis de Catalunya.

En cap cas els ajuntaments governats pel PSUC no procediran a l'augment indiscriminat dels impostos municipals —en especial de l'IRPF—, i fa responsable l'actual govern del PSOE de les limitacions que imposa la seva política econòmica a la gestió municipal, en especial en la que es refereix a l'atenció dels equipaments socials.

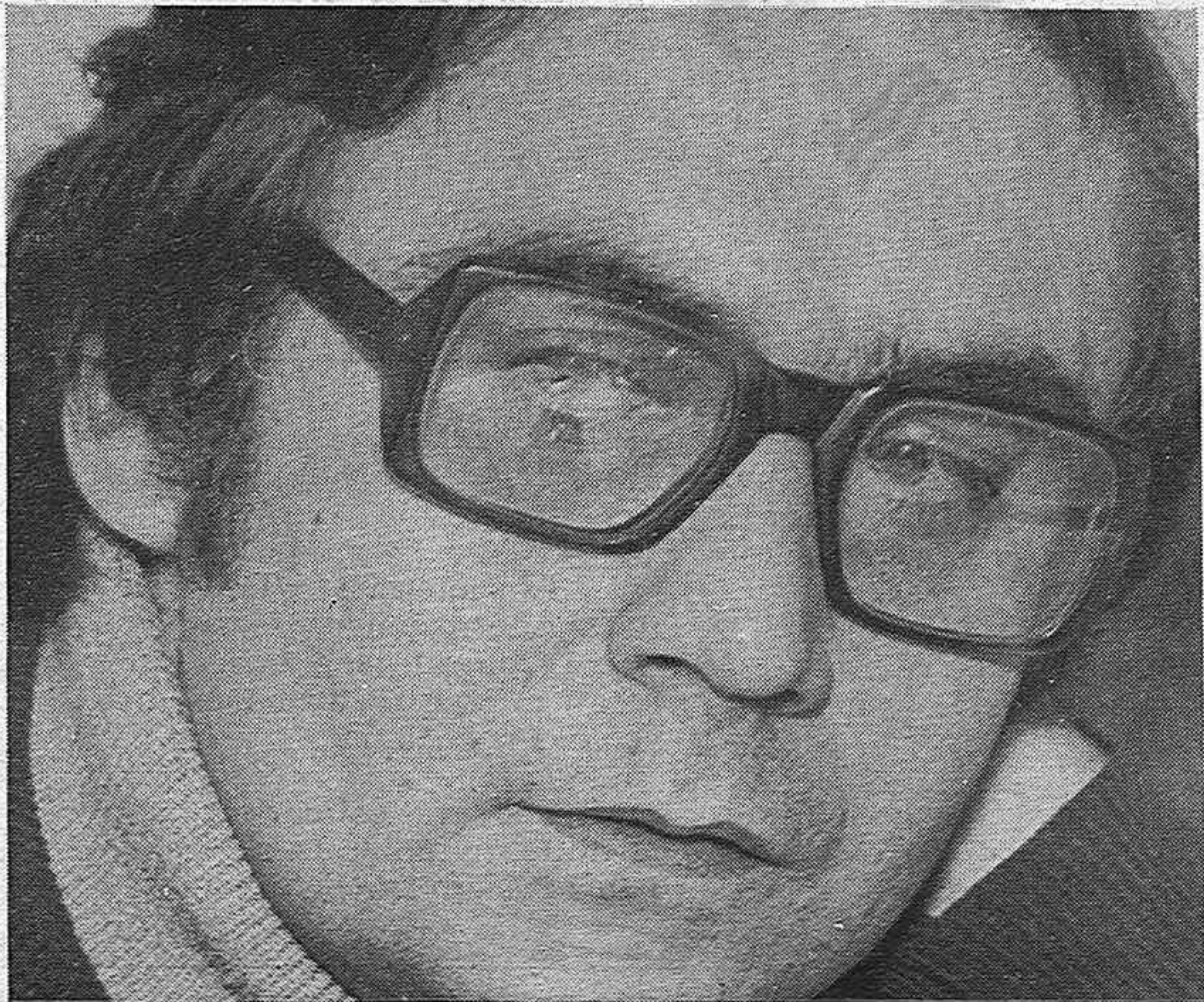
Per acabar toquem el tema de la Llei de Règim Local, sobre la qual Jordi Conill ens diu:

El PSUC reitera les seves posicions crítiques enfront de l'actual projecte de Llei de Règim Local que ha entrat en el Parlament espanyol. Aquest projecte suposa la lohpitació de l'administració local catalana. Fa

Igualment, la secretaria d'institucions es proposa començar a treballar en un projecte de Llei Municipal de Catalunya, d'acord amb els principis exposats en els programes de govern municipals i autonòmics.

«l'assemblea de la Federació

Catalana de Municipis del 16 de juny al Palau de Congressos és fonamental de cara al problema de les hisendes locals»



«el govern del PSOE, responsable de les limitacions de la gestió municipal»

BO D'AJUT A LA
FESTA DE TREBALL 1984 **PSUC**

Nº 00
100 ptes.

"La Festa"
de treball



OBSEQUIS:
1er. Un cotxe Ford Fiesta (ptes. ff.).
2on. Un viatge a Canàries de
15 dies per a 2 persones.
3er. Un video.

Els números premiats es
correspondran amb el 1er., 2on. i
3er. premis del sorteig de la
Loteria Nacional del dia 29 de
setembre del 1984.
Aquest bo d'ajut caduca el
31 d'octubre del 1984.
Aquest bo d'ajut no dona dret a
entrar a la Festa.

"La Festa"
PSUC



**JA SÓN A LA VENDA
ELS BONS D'AJUT A LA FESTA - 84**

**S'apropa
el 48 aniversari
del PSUC**

Enguany el celebrarem el dia 21 de juliol, dissabte, a la vila marinera de Palafrugell. Faran d'amfitrions l'alcalde de Palafrugell, Lluís Medir, i tots els companys de les comarques gironines. Com és costum hi haurà sopar i revetlla, tot a l'aire lliure, als jardins de l'escola pública Torres Jonama, situada al bell mig de la població. Seguirà més informació.

AJUT AL PARTIT

<i>Saldo publicat a l'anterior TREBALL</i>	19.655.670
Un grup de simpatitzants del PSUC	70.000
Carmen Fàbregas (Barcelona)	25.000
Un amic del partit (Barcelona)	250.000
Benet Latorre (Rubí)	50.000
S. Dalmau (Barcelona)	100.000
Angels Anglada (Barcelona)	25.000
Montserrat Hernández	5.000
Aura Martín	15.000
Blanca Mas	5.000
Antoni Sans	100.000
Un anònim (Barcelona)	100.000
Jordi Solé Tura	10.500
I. Mañé	150.000
T. G.	5.000
J. Fuentes	150.000
D. Lara	7.000
J. Espinàs	15.000
E. Bonet	2.000
TOTAL	20.740.170

**La repressió
a l'Iran**

Representants d'aquest grup parlamentari s'entrevistaren, el dia 17 de maig, a la sala de visites del Congrés dels Diputats, amb una delegació del Consell Nacional de la Resistència de l'Iran.

Els delegats iranians explicaren als diputats del grup mixt la brutal repressió que el règim de Khomeini exerceix contra la població iraniana, re-

pressió que s'agreuja i es fa encara més inhumana com més creix la resistència popular a la continuació de la guerra contra l'Iraq.

A la vista d'aquesta situació, el grup parlamentari mixt manifesta:

1. La seva condemna més enèrgica de la repressió que duu a terme el govern de Kho-

meini i l'exigència que es respectin els drets humans a l'Iran.

2. El seu suport a les iniciatives internacionals encaminades a deturar la guerra entre l'Iran i l'Iraq i a trobar-hi una solució negociada.

3. La seva solidaritat amb la lluita del poble iranià per la pau i la democràcia.

UNA DELEGACIÓ DEL PARTIT COMUNISTA DE CUBA, HOSTE DEL PSUC

Els dies 28 i 29 de maig ha estat a Catalunya una delegació del PC de Cuba integrada per Jaime Crombet, membre del Secretariat del Comitè Central, i per Julió Ballesta, membre de la Comissió de Relacions Exteriors del partit germà de Cuba.

La delegació, que va arribar a Madrid el dia 22 a invitació del PCE, havia visitat prèviament Andalusia i Astúries i, a la seva tornada a Madrid, havia de visitar diverses ciutats de Castella i mantenir converses amb la direcció del PCE per intercanviar experiències i enfortir la col·laboració i l'amistat tradicionals entre els comunistes cubans i els espanyols.

A Barcelona, s'hi incorporen l'ambaixador de Cuba a Espanya, que es trobava en aquesta ciutat, i el cònsol de Cuba a Barcelona.

El Comitè Central del PSUC va rebre els hostes en un senzill acte a la seva seu del carrer Ciutat, durant el qual Jaime Crombet i Gregori López Raimundo van mostrar la seva satisfacció per aquesta visita que, rere els viatges recents a Cuba de Gregori López Raimundo, primer, i d'Antoni Gutiérrez Díaz més recentment, permet afermar el suport mutu i la so-



lidaritat comuna amb la revolució sandinista i amb la lluita de tots els pobles de l'Amèrica llatina contra l'imperialisme, per la independència i la llibertat.

Els membres de la delegació cubana, acompanyats per Rafael Ribó, Antoni Gutiérrez Díaz i Gregori López Raimundo, van visitar el Parlament de Catalunya i foren rebuts pel seu nou

president, Molt Honorable senyor Miquel Coll i Alentorn.

A la tarda, la delegació es va traslladar a Santa Coloma de Gramenet, on va visitar l'alcaldia, el casal de joves «Mas Fonollar» i el local central del PSUC. Als tres llocs es va palesar l'admiració i la simpatia dels comunistes de Catalunya envers el PC de Cuba i Fidel Castro, així com pels assoli-

ments de la revolució cubana, que Jaime Crombet va explicar amb gran realisme, sense amagar dificultats i insuficiències ni els perills que encara amenacen a Cuba com a conseqüència de la política agressiva dels EUA.

A la trobada amb els militants comunistes, Antoni Gutiérrez Díaz va definir els trets que caracteritzen la situació i la lluita del PC de Cuba i que sustenten l'amistat i l'admiració que sentim envers la primera revolució socialista d'Amèrica.

El dia 29, la delegació va viatjar a les comarques de Girona, on va rebre les millors atencions per part dels companys Josep Quintanas, Joan Olbriz i Màximo Antequera.

A la capital i a Palafrugell fou rebuda pels ajuntaments respectius i va celebrar visites turístiques. La delegació va ser acomiadada en un acte final celebrat a Blanes, des d'on els seus components es traslladaren al Prat de Llobregat per agafar l'avió cap a Madrid.

El company Damián Pretel i Gregori López Raimundo acompanyaren sempre la delegació, que ha deixat a Catalunya el millor record.



PER UNA PENÍNSULA IBÈRICA LLIURE D'ARMES NUCLEARS

El dia 30 de maig es va celebrar a Madrid una reunió hispano-portuguesa en què participaren destacades personalitats de tots dos països, entre ells Joan Gomis i Josep Rivera en representació d'un grup de militants per la pau de Catalunya, i s'hi aprovà la següent declaració:

Els sotasignants, ciutadans espanyols i portuguesos, en el desenvolupament d'una positiva col·laboració de les nostres comunitats, ens hem reunit a Madrid, preocupats per la seguretat dels nostres pobles i la possible utilització dels nostres territoris com a plataforma estratègica d'armes nuclears.

La nostra primera conclusió ha estat que les fronteres polítiques que divideixen els dos

països no podran separar el nostre comú destí, que serà tràgic i irreversible, en el cas d'un impacte o accident nuclear no importa a quin punt de la nostra península.

Després d'examinar les característiques de la nostra plataforma peninsular i de les illes situades en dues mars, i el seu cobdiable valor estratègic, hem comprès els gravíssims riscos a què estem sotmesos, almenys potencialment, i la urgent necessitat de prendre consciència col·lectiva de la situació per preservar les nostres poblacions del perill que les amenaça.

Per a tal fi hem acordat promoure una conferència hispano-portuguesa per «una península ibèrica lliure d'armes nuclears» oberta a la participació d'experts i personalitats de les diverses

àrees de la vida social, política i cultural de tots dos països.

L'esmentada conferència tindrà com a objectiu estudiar la situació de la península ibèrica en la greu conjuntura internacional i promoure un moviment d'opinió dels nostres pobles, que mení a la declaració de la península com a zona lliure d'armes nuclears, per mitjà dels acords diplomàtics que calguin entre tots dos Estats, i de forma semblant als processos que s'esdevenen a Escandinàvia i als Balcans.

La conferència tindrà un caràcter independent de les polítiques concretes dels governs i partits dels nostres Estats, i per això es pronunciarà exclusivament a favor de prohibir la instal·lació, l'emmagatzematge i el trànsit d'armes nuclears a la mar, l'aire i el territori dels nostres països.

Estem convençuts que aquesta conferència serà un pas més en la defensa de la vida i la seguretat dels nostres pobles i, alhora, una manera de contribuir, en l'exemple, a l'acabament de la cursa armamentista nuclear i a la causa de la pau i la distensió a Europa i al món.

La delegació portuguesa ha ofert la ciutat de Lisboa per albergar aquesta conferència, els dies 13 i 14 d'octubre del 1984, i el seu oferiment ha estat unànimement acceptat.

A començaments de setembre es reunirà de nou, a Madrid, el nucli promotor de la conferència de Lisboa, fixada per als dies 13 i 14 d'octubre, amb la fi d'establir-ne el reglament i les formes de difusió dels seus postulats i d'adherir-s'hi.

